

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET KASTEEL VAN DE ZONDERLING

N° 2590

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het kasteel van de zonderling

HOOFDSTUK I

DE DIEFSTAL IN HET MUSEUM TE FLORENCE

Op zekere mooie voorjaarsdag wandelde een eenzaam toerist langs het strand van Antibes.

Antibes is een kleine badplaats aan de Riviera, die het voordeel heeft, dat het er rustig en kalm is en dat men er ongestoord van de voordelen van het heerlijke klimaat kan genieten.

De eenzame toerist scheen die rust heerlijk te vinden en de weinige gasten in het hotel hinderden hem niet. Zij bestonden slechts uit een oude, enigszins invalide dame met haar bejaarde echtgenoot en een gezelschapsjuffrouw, een alleraardigst, blond kind van een jaar of twintig, dat tot taak had haar oude meesteres te verzorgen.

Deze bezigheid liet haar nog al eens de tijd om zich naar haar eigen keuze te ontspannen, want de oude dame bleef 's ochtends, evenals haar man, lang liggen, ging in de namiddag weer een dutje doen en trok zich 's avonds ook weer vroeg in haar vertrekken terug.

Hierdoor kwam het, dat de bewuste

toerist nog al eens in de gelegenheid was een praatje aan te knopen met het blonde kind, dat eerst een weinig verlegen, maar na een paar dagen zeer vrijmoedig met hem omging, omdat haar al spoedig gebleken was, dat hij een waar gentleman was.

Gewoonlijk zaten zij in een zandkuil of tegen een rots geleund in zee te kijken, ofwel vertelde zij haar levensloop. Daar zij reeds vroeg haar ouders had verloren, was zij in dienstbetrekking gegaan. Haar leventje was tamelijk zorgeloos voorbijgegaan, behalve gedurende een half jaar, toen zij als kamenier in betrekking was geweest bij een zekere dame, Miss Kitty Potter genaamd, van wie zij zulke rare dingen vernomen had, dat zij op een gegeven ogenblik was gevluht, om nooit meer bij haar terug te keren.

Terwijl zij vertelde had haar metgezel geen oog van de jonge, bekoorlijke gestalte af.

Het meest echter was haar metgezel

aan het woord. Hij was een goed verteller, terwijl tevens bleek, dat hij over bijna de gehele wereld had rond geworven.

Op zekere dag, nadat hij haar weer een paar avontuurlijke verhalen had gedaan, kon hij zich niet weerhouden in het gastenboek van het hotel na te zien, hoe hij heette.

Zij was er echter niet veel wijzer door geworden.

Op zijn verzoek had zij hem steeds aangesproken als sir Phil en nu had zij in het boek gelezen, dat hij Phileas Baxter heette en uit Londen afkomstig was. Wat de naam Scotland Yard betekende, wist zij niet, maar het zou niet zo heel lang meer duren, voor zij wist wat die naam betekende.

Op de avond van de dag, waarop zij had nagekeken hoe haar metgezel heette, zat deze in zijn kamer voor het open raam te lezen.

Eindelijk stond hij op en stapte een paar maal de kamer op en neer. Toen schudde hij zich als een natte poedel en liet zich weer in de stoel voor het venster zakken.

— Onzin, mompelde hij, dat is iets waaraan ik niet meer mag denken, dat is voor mij taboe en ik wil er dan ook niet meer aan denken. Het enige, dat me verbaast is echter, hoe het mogelijk is, dat ik nu verliefd ben geworden op een eenvoudig meisje, dat niets anders heeft dan een lief gezichtje. Het leert weer eens voor de zoveelste maal, dat de liefde blind is. Toch zal ik het oog op haar houden, want ik zou niet graag willen, dat het lieve kind iets overkwam, dat haar ongelukkig zou kunnen maken.

Ik zal haar vragen mij geregeld te schrijven en haar daartoe geregeld mijn adres doen toekomen, want ik voel het, dat ik hier gauw vandaan moet.

Het was vroeg nacht in Antibes en een uur later lag de knappe toerist geruime tijd op één oor, evenals Violet Higgins.

De volgende ochtend, toen zij met haar badmantel om, de trap afgang, om te gaan baden, zag zij de hotelier, die vroeger op zee gevaren had, op een dien-

blad een telegram naar boven brengen. Zij had zich op het zien van de bekende, gele enveloppe vaag verwonderd voor wie dat telegram wel bestemd kon zijn, maar toen zij die ochtend tevergeefs op haar metgezel wachtte, begreep zij, dat het voor niemand anders dan voor Mr Baxter kon geweest zijn.

Zou hij weggeroepen worden? Het volgende ogenblik had zij onder het zingen van het hoogste lied, dat in de klare ochtendstilte over het verlaten strand klonk, de branding tegemoet gelopen en zich in het zilte nat gedompeld.

Intussen was het telegram onder de deur van Mr Baxter geschoven en deze had de gele enveloppe, toen deze daar zo op de vloer lag, met enig wantrouwen bekeken.

Wie kon hem nu in 's hemelsnaam hier een telegram sturen?

Door nieuwsgierigheid gedreven, had hij het couvert opengemaakt en de weinige woorden, die het bevatte, gelezen. Toen was hij voor het venster gaan staan om juist te zien, dat Violet Higgins over het strand liep.

Hij oogde het ranke figuurtje na, tot het in de golven plonsde, keerde zich toen om en gaf zich zelf een kletsende slag tegen het voorhoofd.

— Wat maakt een mens het zich toch vaak moeilijk, mompelde hij. Daar ga ik naar een stil badplaatsje om eens goed uit te rusten; ik vind wat ik zoek, rust en toch prettig gezelschap en terwijl dit alles een heel poosje had kunnen duren, komt me dit telegram nu roet in het eten strooien en dat alles door mijn eigen schuld.

Hoe ben ik toch op het zotte denkbeeld gekomen om me hier onder de naam van de man, die zich inbeeldt mijn aartsvijand te zijn, in te schrijven? Ik had wel op mijn vingers kunnen uitrekenen, dat dat op een ongeluk moest uitlopen.

Nogmaals las hij hetgeen op het telegram stond en begon te glimlachen.

Het luidde:

Aan Hoofdinspecteur Baxter, vertoevende: Antibes, Hotel Al Cancellerio.

Verzoeken onmiddellijk wegens dringende aangelegenheid naar Florence te komen. Strengste geheimhouding. Spoed.

Het telegram was ondertekend door de bekende professor dr Ciatti, directeur van de Koninklijke Musea en kunstverzamelingen te Florence.

— Wat voor dringende aangelegenheden kunnen er in Florence zijn vorgevallen? dacht hij. In die rustige stad, waar de kunst van het verleden een grotere rol speelt dan het leven van de tegenwoordige tijd?

De naam van de afzender van het telegram deed vermoeden, dat er sprake was van een gewichtige museumaangelegenheid.

Natuurlijk betrof het een of andere diefstal, anders zouden zij zijn hulp niet hebben ingeroepen.

Even moest hij glimlachen om het idee, dat hij voor Baxter werd aangezien, hij, die juist het tegenovergestelde was en slechts die naam had aangenomen om zijn eigen naam te kunnen verzwijgen.

— Hoofdinspecteur Baxter, herhaalde hij bij zich zelf, wederom in een lach schietend, ik, Lord Edward Lister, alias John Raffles. Hij moest het eens weten.

Toch zou dit zo'n onmogelijkheid niet zijn geweest. Toen hij zich onder die naam in het gastenboek had ingeschreven, had het niet lang geduurd of een oplettend journalist, die eens in het badplaatsje was komen neuzen, had die naam gelezen en had, zonder er iemand iets van te zeggen, een berichtje gemaakt voor zijn blad, waarin werd gezegd, dat in Antibes niemand meer of minder dan een wereldbekend man was afgestapt, die zich vooral onderscheiden had in zijn strijd tegen Lord Lister.

Raffles, die hier in Antibes alleen van de natuur genoot, was dit blad nooit onder de ogen gekomen en had dus nooit aan een bekend worden van zijn persoon gedacht.

Maar nu zag hij het voor zich en hij vermoedde de oorzaak.

Daarmede was de zaak echter niet afgedaan. Hier blijven kon hij in geen

geval. Wanneer hij zich niet met het geval wilde bemoeien, zou hij toch dienen te vertrekken en zijn spoor zo goed mogelijk moeten uitwissen.

Er moest dus iets anders op worden gevonden.

Hij dacht er lang over na en kwam eindelijk tot de conclusie dat hij maar naar Florence moest gaan. Hij kon niet ontkennen, dat na deze langdurige rust een avontuurtje hem zeer aantrok, vooral nu het waarschijnlijk het opspreken betrof van een museumdief. Dat was weer eens de zaak van een andere kant bekijken. Tot dusverre was hij meestal het opgejaagde wild geweest. Nu kon hij de rollen eens omdraaien. In ieder geval zou het een goede oefening zijn, hij zou er allicht weer wat van leren, dat hem later kon te pas komen.

Na het ontbijt begaf hij zich daarom naar beneden en ontmoette daar juist Violet Higgins, die van het strand terugkeerde.

Raffles nam afscheid van haar, maar beloofde spoedig van zich te laten horen.

Diezelfde dag laat in de avond kwam Raffles te Florence aan, zocht daar een hotel op, informeerde waar de zender van het telegram woonde en besloot er de volgende ochtend onmiddellijk heen te gaan.

Signor Ciatti bevond zich in de wereldberoemde galerij, toen Raffles zich aan zijn villa liet aanmelden.

Nauwelijks had hij de bediende de naam van de hoofdinspecteur genoemd, of de bediende wenkte een voorbijrijdende taxi en verzocht Raffles, dadelijk naar het Museumgebouw te gaan, waar de directeur op hem wachtte.

Het was juist een dag, waarop het museum gratis toegankelijk was voor de belangstellenden. Toen Raffles voor de ingang uitstapte en de galerij betrad, die een soort van voorportaal vormde, stroomde een bonte, internationale menigte naar de deur.

Alle zalen waren gevuld met publiek.

Geleid door de bediende, liep de Grote Onbekende een lange rij prachtige vertrekken door. De kostbare, met goud versierde plafonds van deze zalen, de kunstig ingelegde vloeren, het artistie-

ke houtsnijwerk der deuren... dit alles scheen slechts als omlijsting te dienen.

Alle wanden waren van boven tot beneden met schilderijen behangen, waarvan elk stuk, in een zware hoofdlijst gezet, een vermogen vertegenwoordigde, velen zelfs het vermogen van een miljonair.

Het was vol in de ronde zaal der galerij, waar het voornaamste stuk van de gehele verzameling hing: de beroemde Madonna van Rafaël.

Toen Lord Lister met snelle schreden hier voorbij liep, drong door de wijdgeopende, hoge deuren een luid gegons van bewondering in zijn oren. In alle mogelijke talen hoorde men uitroepen van verrukking.

In de onmiddellijke nabijheid van deze zaal bevonden zich de vertrekken, waarin het secretariaat was gevestigd en het ambtsvertrek van de directeur van het museum, waar Raffles nu binnentrad.

De directeur, een bejaarde, eerwaardige heer met de karakteristieke kop van een geleerde, begroette hem hartelijk.

— Ik dank u zeer, dat gij onmiddellijk gevolg hebt gegeven aan mijn verzoek, zei hij. Wij bevinden ons hier in de grootste moeilijkheden en ik geloof, dat gij alleen, geëerde Mr Baxter, ons in dit geval kunt helpen.

— Als de bescheiden krachten van een Engelse detective de kunst van dienst kan zijn..., antwoordde Raffles glimlachend.

— Het betreft hier een misdaad, die voorbeeldeloos brutaal is, zei de directeur. Om kort te zijn: het gaat om onze kostbare Madonna van Rafaël.

— Dat doek heb ik toch zoëven in het voorbijgaan vluchtig gezien, verzekerde Raffles.

— Ja, dagelijks zien honderden en duizenden mensen dat schilderij, antwoordde professor Ciatti, en toch..... en toch is dat, wat de menigte bewondert, niet de Madonna van Rafaël, maar iets anders.

Een kreet van verbazing ontglipte onwillekeurig aan de lippen van de Grote Onbekende. Hetgeen hij hoorde, was

dan ook zeer merkwaardig.

De Madonna van Rafaël had zich sedert heuglijke tijden in het bezit van het Florentijnse Museum bevonden.

Als biezonder kostbaar stuk werd dit schilderij nog gestrenger bewaakt dan de andere schatten; het stond zelfs onder persoonlijk toezicht van de directeur.

De minste beschadiging van het schilderij of zelfs van de lijst moest de directeur onmiddellijk worden gemeld. Elke zaterdag werd door hem persoonlijk het schilderij nauwkeurig onderzocht.

Op zekere dag overviel hem bij deze bezichtiging een vreemde gewaarwording. Al was hij ook in de loop der twintig jaren, gedurende welke hij in dienst was van de koninklijke verzameling te Florence, vrijwel gewend geraakt aan het genie van Rafaël, toch kon hij niet nalaten, de Madonna telkens opnieuw te bewonderen.

Maar deze keer was die bewondering gemengd geweest met eigenaardige gewaarwordingen.

Het was hem alsof de trekken der Madonna weinig, heel weinig, voor niemand anders merkbaar, waren veranderd, alsof de achtergrond, die het wonderbare schilderij omgaf, een ander karakter had gekregen.

Het was Rafaël en toch ook weer niet de door God begenadigde kunstenaar, het was niet volkomen deze grote meester, of misschien nog iets meer, de Madonna van Rafaël en nog iets anders...

Professor Ciatti bracht een gehele dag alleen met het schilderij door. Toen hij 's avonds, bleek en uitgeput, de ronde zaal van het schilderijmuseum verliet, stond het vreselijk feit bij hem vast:

De Madonna van Rafaël was door een ander vervangen.

Hij vertrouwde eerst zijn ogen niet. En toch... er viel niet aan te twijfelen.

Hoe was het mogelijk, dat binnen acht dagen het zo streng bewaakte schilderij was weggehaald en een goede copie er van op zijn plaats kon zijn opgehangen?

Dat men hier te doen had met een vervalsing, een zeer handige verval-

sing, stond voor professor Ciatti vast. Slechts een bekwaam schilder, alleen een beroemd meester kon dit schilderij zo copiëren, dat het geen enkele der talrijke bezoekers van het museum was opgevallen.

Nog iets was de directeur duidelijk: eenmaal zou de verwisseling ontdekt worden en dan was het gedaan met hem, met zijn gehele bestaan. Hij alleen zou, volgens het oordeel der wereld, het schilderij vervalst kunnen hebben, of de verwisseling toegestaan.

Zodoende liep hij groot gevaar, voor het gerecht en in de gevangenis te zullen komen. In de eerstkomende weken zou te Florence een internationale conferentie tot instandhouding van kunststukken worden gehouden en het was zo goed als zeker, dat dan de verwisseling van het beroemde schilderij ontdekt zou worden.

Voor het zo ver kwam moest er dus raad worden geschapt. Lang had Signor Ciatti er over nagedacht wat hij zou doen. De Italiaanse politie in de arm nemen, durfde hij niet, uit vrees, dat de diefstal dan bekend zou worden. Hij had om deze reden de Questura er dan ook niet van in kennis gesteld.

Op zekere dag had hij in een dagblad gelezen, dat zich de wereldbekende hoofdinspecteur van politie, Baxter van Scotland Yard te Londen op een vacantiereis te Antibes bevond en plotseling was het hem te binnen geschoten, dat hij deze bekende speurder wel zou kunnen vragen het onderzoek in deze kwestie op zich te willen nemen. Hij vertrouwde er op, dat het dan tevens een geheim zou blijven.

Toen Raffles dit alles hoorde, knikte hij tevreden met het hoofd. Dat was juist de voorwaarde, die hij er aan had willen verbinden.

Nu de directeur dat zelf zo graag wilde, begreep hij, dat hij, zonder vrees voor verraad het geval wel eens kon gaan onderzoeken, temeer daar Signor Ciatti, die persoonlijk zeer gefortuneerd was, een aanzienlijke som beschikbaar stelde, als het schilderij werd opgespoord.

Nadat Raffles al deze bijzonderhe-

den vernomen had, gaf hij zijn lastgever te kennen, dat hij zich wel met het onderzoek wilde belasten, maar gaf tevens te verstaan, dat het lang niet zeker was, dat hij zou slagen en dat het in ieder geval wel geruime tijd kon duren, alvorens hij iets bereikte.

Signor Ciatti ontveinsde zich dit niet, maar sprak zijn hoop en vertrouwen uit, dat de schrandereheid van de politie-beambte het van de sluwheid van de dief zou winnen en bedankte Raffles reeds bij voorbaat in vurige bewoordingen voor diens toegezegde hulp.

Peinzend verliet de Grote Onbekende de directeur van het museum.

Hij haatte het plegen van dergelijke diefstallen. Wel had hij indertijd een beroemde schilderij van Murillo ontvreemd, maar dat was geweest om een weddenschap te winnen en hij had het reeds lang weer terugbezorgd; uit een museum had hij anders nog nooit iets gestolen.

Hij was ervan overtuigd, dat de kunstschatten van dergelijke inrichtingen juist de armen kosteloos genot verschaffen, zoals zich dat anders slechts miljonairs kunnen veroorloven.

Hij begreep zeer goed, dat men hier niet met een gewone dief te doen had. En hij besloot aan de vervolging zijn beste krachten te wijden.

Voorlopig ontging het hem nog ten enenmale hoe de diefstal, of beter gezegd de omruiling had kunnen plaats vinden.

Hij wist hoe streng de schilderijen werden bewaakt.

Om een groot, zwaar schilderij, dat met een solide slot aan de muur was bevestigd, van zijn plaats te krijgen en daarvoor een ander neer te hangen, dat er precies op geleek... dat was een meesterstuk, dat alle andere boevenstreken verre overtrof.

Maar hoe de dief te vinden?

Tot dusverre hadden alle nasporingen welke de directeur in alle stilte in het werk had gesteld, niets gegeven.

De inlichtingen, welke hij had ingewonnen omtrent de personen, die het museum 't meest bezochten, hadden ook tot niets geleid. Het heette, dat gedu-

rende de laatste weken, waarin Florence overstromd werd door toeristen, als bijzonder drukke bezoekers van het museum slechts twee personen waren opgevallen: een jongeman en een dame met een zeer voornaam uiterlijk.

Beiden schenen veel verstand te hebben van oude kunst, terwijl de jongeman een knap schilder bleek te zijn, want nadat hij een paar malen de galerij als een gewone bezoeker had rondgewandeld, kwam er van de zijde van de jongeman een aanvraag binnen om enkele oude meesterstukken te mogen kopiëren. Hiertoe was geredelijk toestemming gegeven.

De jongeman had echter alleen met voorkennis van de directeur een klein schilderij nageschilderd en was daarna onmiddellijk weer vertrokken. Ook de dame had naar alle waarschijnlijkheid Florence reeds verlaten, want sinds enige weken had men haar niet meer gezien.

In gedachten verdiept, liep Raffles langs de oever van de Arno, langs de Lungarno, de mooiste straat van Florence met haar voorname hotels en het schilderachtige uitzicht op de heuvels en bossen.

Plotseling hoorde hij luidkeels roepen:

— Giornale di fera. Avondblad. Het lijk in de Cascinen.

Een krantenjongen kwam Raffles tegemoet met een bundel avondbladen onder de arm. De Grote Onbekende gaf hem geld en kocht een nummer.

Wat hij daarin las, was niet bijzonder belangwekkend; de zaak scheen een zeer alledaags geval te zijn. In het stadspark van Florence, in de zogenaamde Cascinen, was het lijk gevonden van een man, die herkend was als zijnde Carlo Pasini.

Pasini was ongeveer dertig jaar oud, ongehuwd en een onbeduidend handelaar in oudheden of eigenlijk een tussenpersoon; een van die figuren, van wie het in Florence wemelt en die het de vreemdelingen soms zeer lastig maken.

Pasini was een tamelijk verlopen sujet; hij dronk en speelde en moet nog in de allerlaatste dagen een vrij aanzienlijke som hebben verloren, die zijn

gewone inkomsten verre overschreed. Vanwaar hij dat geld gehaald had, was onbekend.

Zoals de bureu van Pasini beweerden, moest de nu overledene een rijke beschermer hebben gehad, een Amerikaan. De vermoorde man had dikwijls gepocht, dat hij van deze zoveel geld kon krijgen als hij maar wilde.

Ondanks deze snoeverij verkeerde Pasini voortdurend in grote geldverlegenheid en daarin zou dan ook wel de oorzaak van zijn zelfmoord liggen, meende men.

Dat Pasini niet het slachtoffer was geworden van een misdaad, maar door zelfmoord om het leven was gekomen, had een geneeskundig onderzoek, dat onmiddellijk was ingesteld, bewezen.

Het lijk had een diepe steekwonde.

Er naast lag de dolk, waarmede de ongelukkige zich zelf van het leven had beroofd. In de zakken van de dode man vond men 3 Lire 70 centesimi aan kopersgeld en een gouden horloge.

Raffles stond tegen een stenen borstwering geleund en hield de krant in zijn hand. Er was eigenlijk niets opvallends in dit bericht en toch... waarom bleven zijn gedachten, die nog zo even met de diefstal van het schilderij waren vervuld, zich nu hiermede bezighouden?

Opeens doorkliefde een gedachte het brein van de Grote Onbekende.

Raffles kon zichzelf niet verklaren waarom. Maar hij wist opeens met grote zekerheid dat tussen de twee gebeurtenissen, welke hij deze dag te weten was gekomen, tussen de schilderijendiefstal en het gevonden lijk, enig verband moest bestaan.

Hij vatte het besluit op, het spoor van de vermeende zelfmoord verder te volgen.

In het lijkenhuis was de dode niet meer. Alsof de politie er haast mee had gemaakt om het lijk kwijt te raken, was het lichaam van Pasini nog diezelfde dag ter beschikking gesteld van zijn familie.

Men toonde Raffles het wapen waarmede de handelaar in oudheden de zelfmoord zou hebben gepleegd.

Het was een eenvoudige dolk, zoals de Italianen die dikwijls gebruiken bij vechtpartijen, maar bij nader onderzoek van het wapen ontging het de scherpe blik van de Grote Onbekende niet, dat de dolk lange tijd ongebruikt gelegen moest hebben.

Hij ontdekte ook enige vingerafdrukken op het heft en deze sporen wezen er met alle zekerheid op, dat zij door een persoon waren achtergelaten, die niet gewend was, er mee om te gaan.

Raffles zag duidelijk voor zijn geestesoog hoe het wapen was vastgehouden en dat was hem voldoende om de overtuiging te krijgen, dat de handelaar in oudheden, Carlo Pasini, door een ongevoefde, vreemde hand was neergestoken.

De volgende dag vervoegde zich bij de oude moeder van de vermoorde Pasini een man met een klein, houten kistje, dat hij met een riem over de schouder droeg. Men zag dadelijk aan zijn uiterlijk, dat hij kleine sieraden in het kistje had, zoals die veel in de straten van Florence te koop worden aangeboden.

De koopman sprak dialect en gedroeg zich tamelijk brutaal.

Met luide stem verlangde hij van de oude vrouw, dat zij hem vijftig lire zou betalen, die haar zoon hem schuldig zou zijn gebleven.

— Die schurk, die bedrieger, riep de man, vijftig lire is hij mij schuldig. Als ik ze niet krijg, sla ik de vensters in.

Nu begon de Italiaanse vrouw van haar kant ook te schelden. Een half uur lang duurde dit geschreeuw en gevloek, maar eindelijk begreep de oude vrouw, dat de man niet zo gemakkelijk weg te krijgen was en riep:

— Wat wil je dan? Ik heb geen geld. Mij heeft hij nooit wat gegeven; Carlo kreeg alles. Ga naar hem toe, misschien betaalt hij je het verschuldigde.

— Wie? vroeg de woedende koopman.

— Wel, die vervloekte Amerikaan uit het hotel Bellevue; aan hem en zijn geld heb ik het nu te danken, dat mijn zoon Carlo de hand aan zichzelf heeft

geslagen. Ga naar hem, en maak, dat je wekomt.

Bij deze woorden sloeg de vrouw de deur voor zijn neus dicht.

De koopman bleef een ogenblik staan, daarna sprong hij vlug op en begaf zich haastig naar het bedoelde hotel.

Daar verzocht hij de portier zo beleefd en onderdanig mogelijk om vergunning, de rijke Amerikaan te mogen spreken; hij vertelde, dat hij de vriend van Carlo Pasini was en de Amerikaan enige belangrijke mededelingen had te doen. De portier liet de koopman door en riep een der kelners toe:

— Breng die man naar Mr Kinley.

Toen Raffles, want de koopman was niemand anders dan de geniale meesterdief, boven was, moest hij enige minuten op de Amerikaan wachten.

Deze had juist bezoek.

Nauwelijks was de kelner verdwenen, of Raffles legde zijn oor tegen de deur en hoorde nog het laatste van een gesprek.

Naar de stemmen te oordelen sprak een oudere heer.

— Hoor eens, Dent, ik moet het hebben; ik moet, versta je; het moge kosten, wat het wil.

— Dat is onmogelijk, antwoordde een tweede, jongere mannenstem.

— Ik bied je tienduizend francs.

— Het gaat niet, antwoordde de jongere op kalme toon.

— Ik bied je vijftien, twintigduizend, riep de oudere heer opgewonden.

— Neen, ik doe het zelfs niet voor honderdduizend, klonk het antwoord. Bedenk eens...

De stem ging over tot een gefluister. Raffles hoorde niets meer.

Hij bleef nog enige tijd ingespannen luisteren, onderwijl zijn ogen goed de kost gevend, teneinde niet door een kelner of kamermeisje op luisteren te worden betrapt, maar hoe hij zich ook inspande, van een gesprek was niets meer op te vangen. Eindelijk hoorde hij enige bewegingen in de kamer en hij begreep, dat de bezoeker aanstalten maakte om te vertrekken.

Hij haastte zich naar een bank, die op enige afstand van de kamerdeur in de

gang stond, ging daar op zitten en nam een onverschillige houding aan.

Daarna ging de deur open en een jonge elegant geklede man liep haastig de gang door. Een vluchtige blik was voor de Grote Onbekende voldoende om zijn trekken goed op te nemen.

De jongeman zag er volkomen uit als een man van de wereld, maar Raffles zag dadelijk, dat deze uiterlijke chic van enigszins verdacht allooi was.

— Wat wenst gij? klonk op dit ogenblik een stem naast hem.

— Genadige Signore, begon Raffles en bijna uitte hij een kreet van verbazing, want die Amerikaan, die daar voor hem stond, kende hij, maar onder een andere naam. Die man heette niet Kinley.

Onmiddellijk echter bedwong hij zijn verwondering en vervolgde:

— Wilt gij mooie, oude dingen kopen, signore? Echte antieke stukken?

— Laat eens kijken, wat gij hebt, riep de Amerikaan uit en ging, gevolgd door Raffles, de zitkamer binnen.

De Grote Onbekende begon met hem over antieke meubelen en schilderijen te praten. De Amerikaan luisterde vol aandacht, wilde de dingen zien en beloofde, goed te zullen betalen.

— Ja, genadige Signore, riep de koopman uit, ik weet dat gij goedgehartig zijt. Mijn vriend, die arme Carlo Pasini, heeft het mij altijd wel gezegd.

— O ja? Hebt gij Pasini gekend? vroeg Mr Kinley, schijnbaar volkomen kalm, maar het ontging niet aan de scherpe oren van Raffles, dat zijn stem onzeker was.

— Nu goed, wij zullen zien. Kom morgen terug. Vandaag heb ik geen tijd, zei de Amerikaan, terwijl hij opstond.

Toen Raffles op straat was gekomen, gaf hij zich geheel aan zijn gedachten over.

— Kinley, Kinley? Hoe was hij er toe gekomen, hier in Florence, in deze vreedzame stad, een valse naam aan te nemen. Dat moest een reden hebben.

Raffles had de Amerikaan bij de eerste oogopslag herkend. Dikwijls genoeg had hij diens portret gezien en zijn naam in de krant gelezen. Ja, zelfs va-

ker dan de namen van andere Amerikaanse multi-miljonairs, want de ijdelheid en zucht naar roem van deze man waren bijna even groot als zijn rijkdom.

Charles Talbott ging door voor een der rijkste onder de upper ten in Philadelphia. Hij was bekend voor zijn weldadigheidszin en door zijn grote kunstverzamelingen. In verschillende steden van Amerika en Europa bezat hij prachtig ingerichte huizen, want hij ging vaak op reis.

Wat had Charles Talbott, deze ijdelste van alle miljonairs, ertoe bewogen om in Florence de naam Kinley aan te nemen?

Ook onder de naam Kinley stond hij in hotel Bellevue bekend als Amerikaans miljonair en werd hij door allerlei soort kooplieden, bedelaars en verzamelaars lastig gevallen.

Raffles zag iets raadselachtigs in de handelwijze van Charles Talbott en dit raadsel moest opgelost worden. Hij was nu opmerkzaam geworden op de miljonair en hij wilde deze niet zo spoedig uit het oog verliezen.

Ook moest hij zien te weten te komen wat die Mr Dent, die hij in de gang van het hotel een ogenblik had gezien, uitvoerde. De man was keurig gekleed, maar droeg zijn kleren, alsof hij zich daarin niet erg op zijn gemak voelde.

Dat waren er dus al twee. Eigenlijk al drie, als men de vermoorde Pasini meerekende. Het was zaak, dat hij die allen goed uit elkander hield.

Raffles was gewoon om gezichten te onthouden, maar daar hij begreep, dat hier de uiterste voorzichtigheid en nauwkeurigheid werd vereist, besloot hij een zekerder methode te volgen, dan alleen op zijn geheugen af te gaan.

In zijn bagage bevond zich een foto-toestel. Niet een gewone kodak, zoals die door reizigers en toeristen zoveel wordt gebruikt, maar een apparaatje, zo klein en handig, dat het gemakkelijk in de palm van de hand kon worden gehouden. Het was niet groter dan een broche en daar er een lange speld aan was bevestigd kon men het als dasspeld op een das steken. Onder de das was

een dunne metaaldraadontspanner geschroefd, waarvan de knop onder het vest kwam, zodat hij, door daar ongemerkt op te drukken, de sluiting van het kleine, uiterst scherp werkende lensje kon openen en sluiten, aldus opnamen makend, zonder dat hij of zij, die gefotografeerd werd, daar ook maar het minste vermoeden van had.

Het resultaat was altijd een zeer kleine foto, niet groter dan een vierkante centimeter, maar daar de beeldjes zo scherp waren, kon men ze wel twintigmaal vergroten, waardoor een foto ontstond, waarop de gefotografeerde man of vrouw goed te herkennen was.

Raffles dankte zijn goet gesternte, dat hij er aan gedacht had zich een dergelijk toestel aan te schaffen.

Het eerste wat hij deed was naar zijn hotel gaan, om het te halen en aan zijn das te bevestigen. Tevens nam hij een handkoffertje en ging toen weer de straat op.

De Grote Onbekende verdween een ogenblik onder de brug van de Arno, die in de buurt van hotel Bellevue stroomde en toen hij weer te voorschijn kwam, had hij zijn handkoffertje en zijn koffertje niet meer bij zich, maar droeg een mandje met viooltjes in de hand, terwijl zijn gelaat onherkenbaar was veranderd.

— Viooltjes, verse viooltjes, riep hij. Hij zocht een plaatsje bij het hotel, zoals de Italiaanse bloemenverkopers dat gewend zijn te doen en bood de voorbijgangers zijn koopwaar aan.

Hij verloor de vestibule van het hotel echter geen ogenblik uit het oog.

Er verliep ongeveer een uur, toen Mr Talbott bij de uitgang verscheen.

Er kwam een ouderwetse auto voor, de miljonair stapte in en reed weg. Onmiddellijk snelde de bloemenverkoper de auto na en sprong op de daarachter bevestigde bagagekoffer.

In een der plantsoenen, die boogvormig om het binnenste gedeelte van de stad lopen, stopte de auto. Talbott rekende af met de chauffeur, en begaf zich weer naar het centrum der stad.

Raffles volgde hem ongemerkt.

Hij had geen bloemen meer bij zich

en maakte de indruk van een man, die wel geen bedelaar is, maar slechts af en toe zijn hand ophoudt.

Bij een klein, onopvallig kroegje bleef Talbott staan en keek met een snelle blik om zich heen, waarna hij in het huis verdween.

De Grote Onbekende volgde hem.

Het gelaglokaal bestond uit een vrij groot vertrek en een achterkamertje. De kastelein zat naast de tapkast en schreef langzaam en met inspanning in een boek. Het was in de namiddag; geen enkele bezoeker bevond zich in het lokaal.

Raffles bestelde een halve liter landwijn en ging in een hoekje zitten. Nadat hij een glas had gedronken, legde hij zijn hoofd op de armen en sliep schijnbaar in.

Hij wist, dat Talbott in het aangrenzende achterkamertje moest zijn, maar hij wilde geen achterdocht opwekken en bleef geduldig zitten.

Opeens hoorde hij zachte voetstappen. Zonder zijn houding te veranderen, nam Lord Lister snel de drukknop van zijn fotoestel in de hand. Op dit ogenblik ging Talbott hem voorbij en achter hem kwam een dame, die haar voile had opgeslagen, zodat men haar buitengewoon knap gelaat kon zien.

Ongemerkt richtte Raffles de lens van zijn toestel op het tweetal. Daarop stond hij geuwend op, betaalde de herbergier en verliet het lokaal.

Hij zag Talbott en diens gezellin, die nu haar voile had neergeslagen, op ongeveer honderd pas afstand in een rijtuig stappen.

Raffles snelde het voertuig na. Blijkbaar op bevel van de inzittenden ging het plotseling in vlugge draf, zodat Lord Lister het rijtuig niet meer te voet kon volgen. Hij sprong weer achter op het rijtuig, maar de dame bemerkte dit en gaf de koetsier een wenk. Deze sloeg met de zweep achteruit en Raffles kon nog juist op het laatste ogenblik er afspringen. Met grote snelheid verdween het rijtuig uit het oog van Lord Lister.

— Wat zou de aristocratie van Philadelphia zeggen, als men Mr Talbott, in een huurrijtuig op deze wijze door Florence zag rijden? dacht de Grote Onbe-

kende. Welke reden heeft hij om dat te doen?

Toen Raffles de volgende ochtend volgens afspraak bij de miljonair kwam in het hotel Bellevue, deelde de portier hem mee, dat Mr Charles Talbott rechtstreeks naar Londen was vertrokken.

— Gij hebt er dus reden toe, voor een bescheiden handelaar in oudheden te vluchten, Mr Talbott, mompelde Raffles.

Hij begaf zich nu naar zijn hotel, waar hij in de donkere kamer de opgenomen foto ging ontwikkelen, die werkelijk zeer goed bleek te zijn. Daar het kleine filmpje spoedig droog was, kon hij het diezelfde avond nog vergroten en nu bleek, dat de foto duidelijk de gelaats-trekken vertoonde niet alleen van Mr Kinley alias Mr Talbott, maar ook van de hem begeleidende onbekende dame.

— Zie zo, zei Raffles tevreden, dat zijn er twee. Nu zullen wij hierachter de juiste datum zetten en de foto beschouwen als de eerste in mijn verza-

meling. Ik heb er zo'n vermoeden van dat er nog wel meer zullen volgen.

Toen hij de schalen en flessen, die hij gebruikt had, opgeborgen had, ging hij in een luie stoel zitten, stopte een pijp en dacht na over hetgeen hij tot dusverre had bereikt.

Ofschoon hij lang bleef zitten, moest hij ten slotte bekennen, dat hij nog niet veel, eigenlijk niets ontdekt had, dat hem een stap nader bracht tot de museumdiefstal, en dat het zelfs twijfelachtig was of Talbott er wel mee in betrekking stond, maar hij besloot zijn ogen goed open te houden en ging niet ontevreden ~~in~~ bed.

Hij wis, ~~dat~~ op het hem niets zou hebben gegeven, als hij de miljonair gevolgd was, want hij begreep, dat Londen slechts het voorgewende doel der reis was. Hij twijfelde er geen ogenblik meer aan, dat Talbott met de diefstal in betrekking stond.

HOOFDSTUK II IN DE EEUWIGE STAD

In het Internationale tijdschrift voor Beeldende Kunsten stond op zekere dag de volgende advertentie:

Steller dezès is van plan een wetenschappelijk werk over oude Italiaanse schilderijen en hun copieën uit te geven. Hij verzoekt derhalve alle artiesten en kunstliefhebbers, welke goede copieën bezitten van oude Italiaanse schilderijen, in het belang der wetenschap, hun adres op te geven bij professor Ciatti, Florence.

Toen Lord Lister zich een paar dagen daarna bij professor Ciatti liet aandienen, kwam deze hem tegemoet met een stapel brieven in de hand.

— Uw raad was voortreffelijk, Mr Baxter, zei hij op opgewekte toon. Deze stapel brieven kwam alleen van artiesten, welke in de loop der laatste veertig jaar onze Madonna van Rafaël hebben

gecopieerd.

— Gij weet nu zeker wel, professor, wiens penseel de voortreffelijke copie heeft vervaardigd, die inplaats van het gestolen schilderij is achtergelaten? vroeg Raffles.

De professor knikte bevestigend.

— Het komt mij nu onbegrijpelijk voor, zei hij, dat de naam van de schilder mij maar niet te binnen wilde schieten. Onmiddellijk toen ik onder deze talrijke brieven de naam van professor Grombeck las...

— Professor Grombeck? riep Raffles verrast uit.

— Ja, antwoordde de professor, kent gij hem?

— Ongetwijfeld, hernam Raffles. Als ik mij niet vergis, is hij van geboorte een Oostenrijker, een zeer bekwaam schilder en kunstkenner. Hij heeft indertijd een kunstreis naar Amerika gemaakt en daar heb ik hem leren kennen.

Mag ik weten wat hij schrijft?

Professor Ciatti overhandigde hem de brief.

Hooggeachte heer, schreef de bekende schilder. Door deze ben ik zo vrij, u mede te delen, dat ook ik eens een groot Italiaans doek heb gecopieerd en wel de beroemde Madonna del Granduca van Rafaël, die zich in het Museum te Florence bevindt. De copie, is helaas, sinds lange tijd niet meer in mijn bezit.

Met de meeste hoogachting,

GROMBECK.

Rome, Dante Alighieristreet.

— Gij gelooft dus stellig, dat Grombeck de copie heeft gemaakt? vroeg Raffles, nadat hij de brief had gelezen.

— Stellig luidde het antwoord. Ik wilde zelfs dadelijk nadere inlichtingen aan professor Grombeck vragen.

— Ik verzoek u, dat niet te doen, viel Raffles de professor in de rede. Ik zou gaarne willen, dat gij enige dagen lang niets zonder mijn voorkennis deedt. Ik vertrek nog heden naar Rome. Mijn adres is postrestant, postkantoor Rome. Als er dus iets bijzonders is, meld mij dit dan dadelijk.

Spoedig daarna zat de Grote Onbekende in de trein, toen plotseling een artikel zijn aandacht trok. Het luidde:

Museumdiefstallen

Hedenochtend bevatte ons blad het bericht over een nieuwe, belangrijke diefstal, welke in een onzer nationale verzamelingen is gepleegd. Wij vernemen hieromtrent nader:

Deze keer geldt het een kostbare Renaissance-spiegel, die eens aan Beatrice Cenci heeft toebehoord.

Het laatst was dit kostbare stuk het eigendom van de hertogin der Abruzzen, welke het aan de koninklijke verzameling ten geschenke had gegeven.

Steeds opnieuw moeten wij erop wijzen, hoe slecht onze musea worden bewaakt.

Het is merkwaardig, dat al deze diefstallen bijna tegelijkertijd worden ge-

pleegd. Heeft men hier te doen met een wijdvertakte bende?

Maar hoe het ook zij, het wordt tijd, dat er een eind komt aan het bedrijf van deze brutale misdadigers.

Aldus eindigde het artikel in de krant.

Raffles zat een poos na te denken.

— Het lijkt wel, mompelde hij, dat ik mij in dit land onafgebroken met de kunst moet bezighouden, maar op een zeer eigenaardige manier.

Nadat Raffles in de Eeuwige Stad was aangekomen, zocht hij direct naar een goed hotel.

Raffles kende door zijn talrijke relaties een zeer goed hotel, dat door een Hollander werd bestuurd, waar hij weldra op zijn gemak was geïnstalleerd.

Nog voor hij zich de volgende dag nu naar professor Grombeck, begaf, nam hij op het postkantoor een postrestante telegram in ontvangst van professor Ciatti, van de volgende inhoud:

Verzoeken u dadelijk te melden bij de museum-directeur van het Quirinaal. Persoonlijk onderhoud vereist.

— Dat dacht ik wel, mompelde de Grote Onbekende. Het staat natuurlijk in verband met de nieuwe diefstal.

In het Quirinaal kon Lord Lister enkel na geruime tijd wachten de directeur te spreken krijgen.

De kunstverzamelingen waren voor het publiek gesloten en onder de beambten heerste de grootste opgewondenheid.

Al vertegenwoordigde de gestolen spiegel geen bijzonder grote waarde, toch was het een ongehoord geval, dat op klaarlichte dag iets was gestolen.

Door de politie werd huiszoeking gedaan bij verschillende beambten van het Quirinaal, maar niets werd gevonden. De beambte, onder wiens bijzonder toezicht de glazen kast stond, waaruit de spiegel was ontvreemd, was gearresteerd.

De Grote Onbekende vernam al deze bijzonderheden van de directeur, die de vermeende hoofdinspecteur Baxter dringend om hulp verzocht.

De directeur zegende het toeval, dat Baxter zich te Rome bevond en deze beambte aarzelde geen ogenblik, om de gehele aangelegenheid aan Raffles toe te vertrouwen.

De verwisseling van het schilderij van Rafaël, de moord op Pasini en nu de diefstal van de kostbare spiegel. Het waren problemen, waaraan hij zijn scherpzinnigheid moest wijden.

Raffles wist, dat er voor hem geen toeval bestond.

Zijn instinct deed hem altijd enig verband zoeken tussen de schijnbaar van elkaar onafhankelijke gebeurtenissen.

Daarom besloot hij te trachten het spoor, van de dader van al deze drie gevallen te vinden.

Toen Lord Lister bij professor Grombeck kwam, bevond deze zich juist in de Campagna, waar hij aan een schilderij werkte. Raffles moest de gehele dag wachten, voor Grombeck terugkwam.

Hij keerde daarom naar het Quirinaal terug om daar de zaal en de kast, waaruit de spiegel was gestolen, te bekijken.

Hij kon echter niets bijzonders ontdekken. Toen hij vroeg, wie de sleutel van het slot der kast bezat, bleek dat deze anders door de beambte Grasso werd bewaard, die zich nu in hechtenis bevond.

Om zijn tijd nuttig te besteden, besloot Raffles, om, voor Grombeck terugkwam, een bezoek te gaan brengen bij de familie van de gearresteerde Grasso.

Hij was aangenaam verrast, toen hij een kleine, zindelijke woning binnentrad en de vrouw van de beambte hem, zelfs in haar ongeluk, zeer vriendelijk, tegemoet kwam.

John Raffles stelde zich voor als particulier detective en binnen enkele ogenblikken wist hij het vertrouwen van de vrouw te winnen. Openhartig vertelde zij hem, hoe zij aanvankelijk geheel verslagen was geweest door de inhechtenisneming van haar zoon. Zij twijfelde echter geen ogenblik aan diens onschuld.

Daar de vrouw in Raffles een vriend zag, toonde zij hem alle brieven en papieren van haar zoon. Hoe nauwkeurig

Raffles dit alles ook doorkeek, vond hij daarin niets, wat aanleiding kon geven om Grasso te verdenken van de diefstal.

Toen Raffles het huis verliet, was het heerlijk, zacht weer.

Raffles besloot, te voet naar zijn hotel terug te keren.

De familie Grasso woonde in het midden der oude stad. De nauwe en kromme straatjes, die hij door moest, leken Raffles een doolhof. Onder een straatlantaarn haalde hij een kaart van Rome te voorschijn om zich omtrent de weg te oriënteren.

Hij was daarin zo verdiept, dat hij niet bemerkte, hoe op het ogenblik, waarop hij de kaart uit zijn zak haalde, daaruit een couvert op de grond viel.

Raffles tekende de weg, die hij moest nemen, op de kaart aan, en ging langzaam en nadenkend verder.

Opeens hoorde hij achter zich roepen:

— Signore. Signore.

Hij keek om en zag een jongen, die buiten adem met een couvert in de hand naar hem toekwam.

— Gij hebt iets verloren, riep hij en gaf Raffles het couvert.

Op het eerste ogenblik herkende de Grote Onbekende zijn eigendom niet eens. Maar toen viel hem in, dat hij in Florence de Amerikaan en de gesluierde dame ongemerkt had gefotografeerd.

Om zich ervan te overtuigen of het werkelijk de foto was, die hij zoëven had verloren, opende hij het couvert.

Raffles stond in de nabijheid van de helder verlichte winkel.

Opeens slaakte de jongen een kreet van vreugde, wees naar de foto en riep:

— O, de signora, de vreemde dame.

— Je bent een brave jongen, zei Raffles. Daar heb je wat geld, omdat je mij het couvert hebt terug gegeven.

— Ik dank u zeer, signora, riep de jongen uit. Gij zijt zeker de broeder van de signora, want zij is ook zo goed. Gij zijt een buitenlander, de signora is ook een buitenlandse.

— Zo? zei Raffles. Hoe is je voor naam?

— Alberto, luidde het antwoord.

— Jij bent een flinke jongen, Alberto, ging de Grote Onbekende op vriendelijke toon voort. Loop een eindje met mij mee en vertel mij het een en ander.

Alberto begon allerlei verhalen van zichzelf en zijn familie te vertellen. Raffles luisterde en vroeg daarna, als terloops:

— En de buitenlandse signora? Ken je die reeds lange tijd?

— Ik ken de signora reeds sedert verleden voorjaar. Maar zij is zo dikwijls op reis.

— Weet je ook, Alberto, of de signora nu op reis is? vroeg Raffles.

— Neen, zij is weer hier, riep Alberto. Ik heb haar vandaag ontmoet, vroeg in de ochtend, toen ik bij de Sint Pieterskerk stond, kwam zij daar uit en heeft een hele poos met mij gepraat.

— Heeft zij je ook iets omtrent signore Grasso medegedeeld? vroeg Raffles. Die ken je toch zeker wel?

— Ja, zei de jongen. De signora heeft ook over hem gesproken en over zijn familie.

— Weet je ook, waar zij woont, Alberto?

— Ja zeker signore. In de buurt van het paleis, waar de koning woont.

— Goed, mijn jongen, zei Raffles. Je bent een verstandige jongen, dat zie ik wel. Wil je mij een plezier doen?

— O ja, graag, zei de knaap.

— Dan moet je morgenochtend vroeg naar het huis van de signora gaan en haar de gehele dag volgen, en goed opletten wat zij doet.

Dan kom je morgenavond bij mij in het koffiehuis op de Corso en dan vertel je mij alles.

— Goed, riep Alberto uit. Ik zal alles doen, wat u mij hebt gezegd.

Toen de knaap zich verwijderd had, oordeelde Raffles het de hoogste tijd om professor Grombeck op te zoeken en begaf zich onverwijld naar diens woning.

De ontmoeting tussen Lord Lister en de schilder was zeer hartelijk. Zij hadden elkaar sinds jaren niet gezien.

Zonder de schilder de aanleiding tot zijn reis naar Rome mede te delen, vertelde Raffles hem, dat hij toevallig van de directeur van het Koninklijk Museum

had vernomen, dat Grombeck zich te Rome bevond en daar hij alleen voor zijn genoegen in Italië was, wilde hij niet verzuimen, zijn vriend op te zoeken.

Het gesprek liep al spoedig over kunst.

— Toen ik in de schilderijengalerij van de museum het wereldberoemde schilderij, de Madonna van Rafaël bewonderde, vertelde directeur Ciatti mij, dat ook gij eens dit kunstwerk hebt gecopiëerd. Zou ik dat werk eens mogen zien? vroeg Raffles, of hebt gij het niet meer? Is het verkocht?

— Helaas neen, antwoordde de schilder op droevige toon, het schilderij is weg, evenals mijn mooie dromen van geluk verdwenen zijn, onherroepelijk en voor altijd.

Raffles bemerkte, dat hij, door over het schilderij te spreken, treurige herinneringen bij zijn vriend had opgewekt. Hij vatte diens hand en zei op zachte toon:

— Ik vraag het niet uit nieuwsgierigheid, en al verzwijg ik ook de reden, waarom ik het gaarne weten wil; gij begrijpt zeker wel, dat er een gewichtige aanleiding voor bestaat en daarom verzoek ik u mij het een en ander van uw copie te vertellen. Wanneer hebt gij deze gemaakt?

— Wanneer ik die heb gemaakt? herhaalde Grombeck weemoedig. De tijd, waarin ik dat stuk heb gecopiëerd, ligt reeds lang achter mij.

Ik was toen nog jong, zo jong dat ik aan trouw en in de mensen geloofde. Ik leefde voor mijn ideaal en dat was een jonge vrouw; geloof mij, zij was zelf als de Madonna van Rafaël, want Kitty geleek op haar als de ene tweelingzuster op de andere.

Raffles kreeg bij het horen van de naam Kitty een schok.

Grombeck scheen dat te zien, ten minste hij hield even met zijn verhaal op, doch Raffles had zich onmiddellijk weer hersteld en wenkte hem voort te gaan.

— Ik had Kitty lief, ging Grombeck voort, en vereerde het schilderij. Daar ik haar haar eigen schilderij wilde geven, begon ik de Madonna te kopiëren. Met grote ijver werkte ik er, dag in, dag uit, aan, veel maanden lang en toen

de copie gereed was, en mijn vrienden het zagen, vergeleken zij het bij de beste oorspronkelijke schilderijen. Toen kwam de grote ontuchtering.

Kitty had alleen het gelaat en de handen van de Madonna, haar ziel echter was die van een duivelin.

Het kwam niet in haar hoofd op de vrouw te worden van een eenvoudig schilder, arm en onbekend.

Zij wilde niets meer van de arme drommel weten. Zij verlangde naar rijkdom, naar pracht en sieraden, zij wilde de wereld aan haar voeten zien...

Op zekere dag was zij verdwenen en met haar was het gecopiëerde schilderstuk, waaraan ik met hart en ziel had gewerkt, voor altijd weg.

Ik heb geen van beiden ooit terug gezien, eindigde Grombeck bijna fluisterend zijn verhaal.

— Hoe heette de vrouw, die zoveel gelijkenis vertoonde met de Madonna? vroeg Lord Lister, toen na een poosje zijn vriend weer kalmer was geworden.

— Kitty Molders, antwoordde de schilder. Ik heb nooit gehoord, wat er van haar is geworden, of waar zij is gebleven.

Raffles zweeg.

Hij was in diepe gedachten verzonken blijven zitten, toen Grombeck gereed was met zijn droevig verhaal en hij was dat nog, toen hij een kwartier later zijn vriend de hand ten afscheid drukte.

De naam Kitty had herinneringen bij hem wakker geroepen. Eerst wist hij niet in welk verband hij de naam had gehoord, maar later had hij het zich plotseling herinnerd en was het hem te binnen geschoten, dat Violet Higgins aan het strand van Antibes hem gesproken had van een vrouw, die eveneens Kitty heette. Haar achternaam luidde echter anders. Hoe was die ook weer. Molders in geen geval. Maar er kwam wel een o in voor, eveneens een korte klank. Mol, Pol, Pot... zo zat hij te peinzen en eensklaps vloog een glimlach over zijn gelaat. Potter was de naam. Dat schoot hem in eens te binnen.

— Zou die vrouw dezelfde kunnen zijn?

zo vroeg hij zich af. Onmogelijk was dit niet, want Violet had ook geklaagd over de harteloosheid van die vrouw, waarvan ook zijn vriend Grombeck het slachtoffer was geworden.

Wat had Violet nog meer gezegd? Had zij ook niet gesproken, over het feit, dat zij allerlei vreemde dingen van haar had gehoord. Violet was een te lief en te eenvoudig meisje, dat Raffles haar maar één ogenblik er van kon verdenken, dat zij niet de waarheid zou hebben gesproken. Die Kitty was dus een vrouw met een verleden.

Wat betekende dat? Heel veel meende Raffles, want was er nog niet een derde Kitty in het spel? Was de vrouw, die hij in tegenwoordigheid van Mr Talbott in het kroegje had gezien en van wie hij de foto in zijn zak droeg, ook niet een Kitty. Weliswaar had hij niet gehoord, dat Talbott haar zo noemde, want hij had hen niet met elkaar horen spreken, maar toch stond het voor hem vast, dat zij zo heette. Welke reden hij daarvoor had? Een heel eenvoudige, maar toch zeer afdoende.

Zij geleek namelijk sprekend op de Madonna van het omgewisselde schilderij en had Grombeck zelf niet pas gezegd, dat hij de copie naar het gelaat had vervaardigd? Als deze veronderstelling inderdaad de juiste was, dan kon hij zeer tevreden zijn over de tot dusverre behaalde resultaten. Immers dan werden de drie Kitty's tot één en daar zij in gezelschap was geweest van Mr Talbott was deze natuurlijk bij de omwisseling van het schilderstuk betrokken en stond ook de moord op Pasini daarmede in nauw verband, daar de knaap Alberto er zeker van was geweest, dat de lieve dame, zoals hij haar noemde, ook over de gearresteerde bewaker van het Quirinaal, Grasso, had gesproken.

Dan was al het werk, dat hij tot dusverre had gedaan, niet vergeefs geweest, dan was het spoor wat hij tot nu had gevolgd, het juiste geweest en in ieder geval wilde Raffles zien, of hij nog niet wat meer in die richting te weten kon komen.

HOOFDSTUK III

EEN ONVERWACHT WEERZIEN

Toen Raffles Grombeck had verlaten, begaf hij zich naar zijn hotel, daar het avonduur reeds ver gevorderd was en hij naar rust verlangde. Maar hoe zeer hij ook trachtte de zaak voor enkele uren uit zijn gedachten te verbannen, hij slaagde hierin niet.

Gedurende het souper in de grote eetzaal van het hotel en later ook nog op zijn kamer, moest hij voortdurend aan de museumdiefstal denken en maakte zijn rusteloze geest allerlei combinaties en deducties. Zelfs in zijn dromen liet de zaak hem niet geheel en al met rust.

Toen in de namiddag zijn hoofdpijn, waar hij last van had gehad, geweken was, ging hij uit. Het was nog te vroeg om zich naar het Corso te begeven, waar hij Alberto zou ontmoeten, die hem verslag zou uitbrengen over hetgeen hij waargenomen had.

Terwijl hij in het gewoel van een menigte vreemdelingen liep, begon hij opnieuw aan datgene te denken, wat hij tot dusverre gevonden had.

Hij twijfelde er geen ogenblik aan, dat de copie van Grombeck in de handen van de dief, die in het museum van Florence de verwisseling van de schilderijen had bewerkstelligd, was overgegaan.

Hij kon met zekerheid zeggen, dat er verband moest bestaan tussen Talbott, de dame, die door Alberto was herkend van de foto, die hij genomen had en het gebeurde te Florence.

Maar ook wist hij dat het niets zou helpen, al liet hij de dame in hechtenis nemen.

Zulk een maatregel zou groot opzien verwekken en hemzelf een onafzienbare reeks onaangenaamheden bezorgen.

Verdiept in deze overpeinzingen, liep hij plotseling tegen een voorbijganger aan. Hij mompelde een verontschuldiging, deed een stap terug en keek onwillekeurig op. Maar onmiddellijk keek hij

weer voor zich en verdween tussen de menigte.

Raffles keek de man na. Waar had hij die man gezien?

Zijn geheugen liet hem nooit in de steek. Hij was de jonge, elegante heer, wiens gesprek hij in hotel Bellevue had afgeluisterd. Talbott had hem Dent genoemd.

Raffles volgde hem onopgemerkt.

Plotseling vloog een gedachte door het brein van de Grote Onbekende. Er was echter geen tijd om lang na te denken.

Hij wilde zich er van vergewissen of deze jongeman ook met het geval in verbinding stond. Hij wilde zien hoe hij zich zou houden, als hij hem plotseling sprak over de moord, die op Pasini was gepleegd.

Hij haastte zich naar hem toe, kwam hem met een paar stappen terzijde en begon:

— Pardon, mijnheer... Ziet gij niet een spook? vroeg Raffles.

— Een spook? Wat voor een spook? vroeg Dent verbaasd.

— Het spook van... Carlo Pasini, zei Raffles kalm en langzaam.

Een woeste uitdrukking verscheen op het gelaat van de man, maar deze verloor zijn tegenwoordigheid van geest niet.

Plotseling sprong Dent terzijde, zette het op een lopen en riep:

— Een dief, een dief. Hij heeft mijn portefeuille gestolen. Houd de dief.

Dadelijk was alles in rep en roer, iedereen liep de man achterna. In een ogenblik waren Raffles en Dent door een volksmenigte van elkaar gescheiden.

Toen Raffles, die bedaard was blijven staan, om zich heen keek, was Dent niet meer te zien.

— Die truc is je gelukt, mompelde Raffles, maar het zal je niet baten. Ik weet, wat ik wenste te weten.

Hij haastte zich nu naar het café,

waar hij Alberto zou ontmoeten.

Raffles nam in een hoekje plaats en wachtte geduldig op Alberto's komst.

Na een poosje wachten, zag hij, hoe een jongen zich vooruitwerkte door de gasten en naar hem toekwam.

Het was Alberto.

Hij naderde Raffles onmiddellijk en begon deze fluisterend een lang verhaal te doen.

Raffles luisterde aandachtig toe en knikte enige malen goedkeurend met het hoofd.

— Dat heb je goed gedaan, Alberto,

zei hij, terwijl hij de knaap een beloning in de hand stopte. Dat is voor jou, omdat je zo goed je boodschap hebt gedaan. Je bent er dus zeker van, dat die dame Signora Potter heet en dat zij vanavond nog naar Parijs vertrekt?

— Ja zeker, signore, zei de knaap, ik weet het zeker.

Raffles gaf de kleine jongen een flinke beloning en wist nu zeker op het goede spoor te zijn.

Kitty Molders en Kitty Potter waren één en dezelfde en haar reis naar Parijs zou hem nog wel meer openbaren.

HOOFDSTUK IV

IN HET DOUANEKANTOOR

De expresse Rome-Parijs zou binnen een uur vertrekken.

Het was twee minuten voor het vertrek van de trein. De krantenjongens liepen op het perron heen en weer en boden met luide stem het publiek leetuur aan.

De reizigers hadden reeds plaats genomen in de coupé's en spraken door de openstaande raampjes met de personen, die hen hadden weggebracht.

Plotseling verscheen in de laatste minuut voor het vertrek van de trein nog een late passagier op het perron; een slanke dame met zeer knap uiterlijk.

Aller ogen vestigden zich op de slanke vrouw. De conducteur opende het portier van een coupé eerste klasse en hielp haar instappen. Hij wilde reeds de deur van de wagon dichtslaan, toen nog een reiziger naderde.

Het was een katholieke geestelijke, die met zijn handkoffertje kwam aanhollen en vroeg:

— Eerste klasse, niet roken?

De conducteur liet hem in dezelfde coupé plaats nemen, waar de dame zat. Het volgende ogenblik gaf de stationschef het teken tot vertrek en de trein zette zich in beweging.

Enige uren zat de dame in haar hoekje geleund, schijnbaar te sluimeren. Ook de geestelijke zat onbeweeglijk en bad

zijn brevier.

Men hoorde alleen het geratel der wielen en het stampen van de locomotief.

Eindelijk sliep de geestelijke in.

Met een vluchtige blik overtuigde de dame zich ervan, dat de geestelijke in slaap was gevallen. Daarna begaf zij zich naar de zijgang en liep naar de kant, waar zich de rookcoupé's bevonden.

Voor een der afdelingen bleef zij staan. Slechts één heer zat daar; een man van middelbare leeftijd, in wie men dadelijk de Amerikaan herkende.

Zij aarzelde een ogenblik; toen klonk het op zachte toon van haar lippen:

— Charles.

De aangesproken heer stond op, maar op hetzelfde ogenblik klonken achter de dame voetstappen. Het tweetal keerde zich om en zag de geestelijke, die langzaam naderkwam.

Deze was zeker uit zijn slaapje ontwaakt en liep nu in de gang heen en weer met een klein zwart boekje in de handen, blijkbaar zijn brevier, waarin hij liep te bidden.

Ofschoon dit in Italië een gewoon verschijnsel is, daar men er op alle stations, in alle treinen en zelfs op de openbare weg geestelijken ziet, die hun brevier lopen te bidden, scheen de dame toch van zijn plotselinge verschijning

te schrikken.

Zij kwam naar hem toe en vroeg:

— Pardon, kunt u mij ook zeggen, waar de restauratiewagen is?

— Ik geloof, aan het eind van de trein, dame, antwoordde de geestelijke.

Met een vriendelijk dank u ruiste de dame in de aangeduide richting.

De geestelijke bleef in de zijgang bij het raampje staan. Het ontging hem niet, dat zij, toen zij de coupé van de Amerikaan passeerde, een kaartje liet vallen. Onmiddellijk zette deze er zijn voet op.

De Amerikaan keek om zich heen, bukte en las wat er op het kaartje stond. Tegelijkertijd nam de geestelijke zijn bril af en wierp een blik over de schouder van zijn medereiziger en las tegelijk met de Amerikaan de volgende woorden:

— Dent ontmoette heden Baxter in Rome.

Toen de geestelijke zijn eigen coupé weer opzocht, was de dame daarin teruggekeerd.

Na een poosje stond de geestelijke op en zei tot de dame, de ogen even openend:

— Misschien wilt u wat rusten, signora. De trein is niet vol. Ik kan gemakkelijk een plaatsje vinden in een andere coupé.

De geestelijke nam zijn brevier op en verliet de coupé. Daarna zocht hij de coupé op, waar de Amerikaan zat en nam tegenover deze plaats.

De geestelijke verdiepte zich weer in zijn brevier.

De Amerikaan zat in een boekje te lezen, hetwelk hij onderste boven in zijn hand had.

— Een mooi land is ons Italië, vindt u niet? zei de geestelijke.

— Ja, Italië is prachtig, antwoordde de Amerikaan kortaf.

Het ijs was echter gebroken en nadat zij enige tijd over de voordelen van het zuidelijk klimaat hadden geredeneerd, zei de geestelijke:

— En dan de kunst. Denk eens aan onze grote artiesten, zoals Rafaël, Michel Angelo, Leonardo da Vinci.

— Ja, zei de Amerikaan, het is ter wil-

le van de kunst, dat wij, Amerikanen Italië bezoeken.

— Allen uitstappen. Douane, klonk het toen de trein stopte.

Een troep kruiers stormde naar de trein. Koffers, valiezen, tassen, alles werd uit de trein geladen en opgestapeld op driewielige wagentjes, die een en ander naar de douaneloods brachten, waar het onderzoek der douanen plaats vond.

De reizigers gingen rondom lage tafels staan, die in een halve cirkel rondom de bagageruimte waren geplaatst.

— Hebt gij iets aan te geven? vroeg een Frans douanier aan de Italiaanse geestelijke.

De geestelijke wendde zich tot de beambte en fluisterde deze in het oor:

— Laat mijn bagage niet openen. Gij hebt zeker reeds een bevel van hoger hand daaromtrent gekregen. Mijn naam is... de laatste woorden waren onverstaanbaar.

— Een klein plezierreisje naar Parijs zeker? vroeg de douanier.

De geestelijke, alias Raffles knikte bevestigend, maar verloor geen ogenblik de Amerikaan uit het oog.

Het duurde lang, voordat diens bagage was nagezien.

Er kwamen allerlei voorwerpen te voorschijn, welke zeldzame antiekuitend waren.

Ten slotte bleef nog een lang foudraal over.

Toen het etui werd geopend lag daarin een lange verrekijker uit het begin der negentiende eeuw. Deze werd eveneens belast met een klein bedrag aan inkomende rechten.

Alsof hij niemand het zware etui toevertrouwde, nam hij het zelf op en droeg het naar zijn coupé terug.

— Daar gaat de madonna, dacht Raffles en vroeg zich af of hij de douane er niet van in kennis zou stellen, dat in die verrekijker een kostbaar schilderij werd gesmokkeld.

Maar hij bedacht zich. Het was natuurlijk best mogelijk, dat hij zich vergiste. In dat geval zou hij zich zelf verdraden hebben en zich de pas hebben afgesneden, om verdere onderzoekingen

te doen.

— Neen, dacht hij, ga maar vriendje, ik zal jou en je schilderij wel op een andere manier te pakken krijgen.

Hij vertrouwde daarbij op zijn goed gesternte en besloot nu een oogje te gaan houden op de bagage van de dame, die hij in zijn gedachten reeds niet anders dan Kitty Potter noemde.

De dame had niet veel aan te geven. Zij behoefde slechts voor één schilderij een kleinigheid aan inkomende rechten te betalen.

Zelfs een leek kon zien, dat het een vrij waardeloos modern Italiaans doek was. Des te kostbaarder echter was de zware lijst van het schilderij.

De Franse beampte kon niet nalaten op schertsende toon op te merken:

— Madame betaalt alleen belasting voor de zware lijst.

Hij nam het in de hand en taxeerde het gewicht.

De dame werd bleek, maar be-

heerste zich en glimlachte flauwtjes.

De beampte, die deze glimlach zag, vervolgde op schertsende toon:

— Als onze belasting zo hoog was als het schilderij zwaar is, moest madame meer betalen dan het hele stuk waard is...

Daar buiten klonk het sein voor vertrek.

De reizigers namen hun plaats en weer in, de bagagewagen werd volgeladen en het perron liep leeg.

Toen Raffles zijn coupé binnenging kwamen hem van de andere kant de Amerikaan en de dame tegemoet. De Grote Onbekende zag, dat de Amerikaan in de zijgang haar hand drukte en hoorde hem fluisteren:

— Dank je, Kitty.

Daarna deden zij weer, alsof zij elkaar niet kenden. Elk nam zijn plaats in, de locomotief floot en de trein rolde voort.

HOOFDSTUK V

DE ELECTRICIEN

Charles Talbott was te Parijs een niet minder bekende persoonlijkheid dan in Philadelphia.

Hij bezat in de Franse hoofdstad een groot, mooi huis en in de omgeving enige uitgestrekte bezittingen.

De intieme vrienden van de miljardeair uit Philadelphia wisten, dat hij, wat opvoeding en eigenaardigheden betrof, meer Fransman dan Amerikaan was.

Toen hij de dertig was gepasseerd, had hij het reeds zover in zaken gebracht, dat ook gedurende zijn afwezigheid zijn bankierszaak in Philadelphia reuzenwinsten afwierp.

Daarom nam hij elke gelegenheid te baat om reizen te maken naar Europa. Zijn scherp verstand en zijn helder inzicht stelden hem in staat de financiële markt zodanig te overzien, dat hij vanuit het vasteland van Europa door middel van telegrafische bevelen grote en belangrijke zaken kon ondernemen, wel-

ke enorme invloed hadden op de beurskoersen.

Charles Talbott was, ondanks zijn onmetelijke rijkdom, ongehuwd gebleven. Deze man, die even hoog ontwikkeld was als rijkbegaafd, kende slechts één hartstocht: de kunst. Hij was een der meest hartstochtelijke verzamelaars van geheel Amerika. In de loop der jaren had hij een waar museum gemaakt van zijn huis in Philadelphia.

Later, toen zijn reizen naar Europa steeds menigvuldiger werden, bracht hij bijna alles naar Parijs over. Het artistieke milieu in de hoofdstad van de Franse Republiek had meer aanlokkelijks voor hem dan het onafgebroken zaken doen in zijn vaderland.

Spoedig na zijn verhuizing naar Frankrijk werd Talbott's naam daar ook populair.

Spoedig wist men in Franse kringen veel te vertellen, evenals in de Verenigde

Staten, van de grote ijdelheid van de Amerikaanse geldkoning.

Talbott echter, leidde te Parijs een leven, dat weinig in overeenkomst was met zijn persoonlijke ijdelheid.

Hij kwam slechts zelden in gezelschappen. Dikwijls wist men wekenlang niet, of hij thuis was dan wel op reis. Zijn huis in de nabijheid van het Bois de Boulogne, in een der voornaamste wijken, werd slechts zelden geopend voor bezoekers.

Men vertelde dat het een der kostbaarste particuliere kunstverzamelingen van Parijs bevatte, doch slechts zeer zelden had iemand het voorrecht, deze verzameling te mogen bezichtigen.

Men had de beste aanbevelingen nodig om in het huis van Charles Talbott te worden ontvangen.

Daarvan kon Lord Lister zich aldra uit eigen ervaring overtuigen, toen hij trachtte, toegang te krijgen bij de Amerikaan.

Het was, als stond er een hoge muur rondom het prachtige huis, die het volkomen van de buitenwereld afsloot. Hoe dikwijls Lord Lister ook zijn visitekaartje afgaf met de naam van een Franse markies, onder welke naam hij introductie bij de miljonair trachtte te krijgen, iedere keer heette het: Mr Talbott ontvangt niet.

Het scheen alsof er geen kans op was, door het ontvangsalon het huis van de Amerikaan binnen te treden.

Hij zou zich dus langs een andere weg dan door het salon toegang moeten verschaffen.

Raffles bracht nu enige dagen op een zonderlinge wijze door. Overdag sliep hij gewoonlijk, maar tegen dat het donker werd, kwam hij te voorschijn en zwierf dan vaak om het grote huis van de miljonair heen. Het leek wel een versterkt kasteel uit de zestiende of zeventiende eeuw, dat onneembaar was, want Raffles moest zich zelf bekennen, dat hij nog nooit zoveel moeite had gehad ergens binnen te komen.

Op zekere nacht tegen het krieden van de dag kwam hij thuis. Een veldaan lachje speelde er om zijn lippen en hij ging van enige uren rust genieten.

Op diezelfde ochtend zat Mr Talbott in zijn privé werkkamer. Hij wilde uitrijden en belde de kamerdienaar, die hem bij het kleden behulpzaam moest zijn. Enige minuten verliepen, maar de kamerdienaar verscheen niet. Ongeduldig drukte Talbot weer op het knopje van de elektrische bel, maar niemand verscheen. Geërgerd begaf Talbott zich naar de voorkamer en riep:

— Jean.

— Gij wenst mijnheer? volgde onmiddellijk het antwoord.

— Waarom kom je niet? Ik heb je reeds drie keer gebeld, zei Talbott ongeduldig.

— Ik heb niets gehoord, mijnheer, antwoordde de bediende op beleefde toon.

Juist kwam de voornaamste bediende, de majordomus geheten, om mede te delen dat op onverklaarbare wijze alle elektrische leidingen in het huis niet meer werkten, en ook de telefoon niet.

Dat was dus de oorzaak dat de bediende niet gekomen was. Talbott nam direct de nodige maatregelen.

Onmiddellijk moest een deskundige op electrotechnisch gebied worden gehaald en opdat het euvel zo spoedig mogelijk verholpen zou worden, beval de heer des huizes, dat een der bedienden, zich aanstonds naar de elektrische centrale moest begeven om enige bekwame werklieden te halen.

De bediende begaf zich dadelijk op weg.

Raffles, die reeds vanaf negen uur om het huis van Talbott had rondgezworven, haalde hem in. Het duurde niet lang of hij was met de bediende in een levendig gesprek gewikkeld over de grote wedrennen, welke die dag gehouden zouden worden in Passy, een der voorsteden van Parijs.

Raffles was gekleed als een Franse burger en bezigde uitdrukkingen, welke men veel hoort uit de mond van handwerklieden uit de westelijke voorsteden van Parijs.

— Zoudt gij graag naar de wedrennen willen gaan? vroeg Raffles de bediende. Ik heb namelijk een toegangsbevijs voor de tribune, maar ik kan

niet gaan: mijn vrouw is ongesteld. Gij kunt het biljet krijgen. Ik wil het u voor een kleinigheid afstaan, voor tien francs, het heeft honderd francs gekost.

De bediende dacht even na.

— Eigenlijk heb ik het niet erg druk vandaag. De majordomus heeft bovendien beloofd, mij deze week een dag vrij te geven. Maar ik moet nu naar het electrotechnisch bureau...

— Dat is geen beletsel, viel Raffles hem in de rede; als gij mij tien francs voor het biljet geeft, wil ik wel voor u naar de electricien gaan om de boodschap over te brengen. Zeg maar, wat ik hem moet mededelen.

De koop was weldra gesloten. De bediende betaalde zijn tien francs en trok welgemoed met zijn biljet naar de wedrennen te Passy.

Raffles wachtte tot de man was verdwenen, keerde toen terug en begaf zich naar het huis van Talbott. Nog voor hij de grote poort van het gebouw was binnengegaan, droeg hij plotseling een pet van de electrotechnische centrale te Parijs en had hij een kistje met gereedschap in de hand.

Hij wist, wat er hersteld moest worden.

Met veel moeite en voorzichtigheid was het hem gelukt in de nachtelijke uren de electriche geleidingen van het huis door te snijden. Wat hij daarmede beoogde, had hij door zijn onderhoud met de sportlievende bediende bereikt.

Met het uiterlijk van een deskundige luisterde hij naar het verhaal van de majordomus omtrent de storingen. Nadat hij de aanleg der electriche geleidingen van het huis had bestudeerd, verklaarde hij, dat de storing waarschijnlijk te zoeken was in de losgeraakte isolatie van een of enige der geleidingsdraden. Die draden zouden dan vernieuwd moeten worden, een werk, dat wel een paar dagen in beslag kon nemen.

Het zou natuurlijk veel vlugger gaan, als er nog een tweede mannetje bij kwam, maar zoals Raffles wel gedacht had, wilde de heer des huizes daar niet van horen; één werkman in zijn huis

vond hij al meer dan genoeg.

Raffles moest bovendien onder voortdurend toezicht van een der bedienden werken, maar ondanks deze strenge controle kon hij toch een goed overzicht krijgen van het reusachtige gebouw.

Eigenlijk bewoond werden slechts vijf of zes kamers. Hierin werkte en sliep de heer des huizes en ontving hij de zeldzame bezoekers. Aan de slaapkamer grensde de enorm grote bibliotheek en vandaar gaf een deur toegang tot de kunstverzameling. Het overige gedeelte van het huis bestond uit een lange reeks prachtige vertrekken, die met al hun weelde koud en ongezellig waren.

De electricien, alias de Grote Onbekende was zeer juist geweest in zijn veronderstelling, dat Talbott geen twee werklieden in zijn huis zou willen hebben, wanneer één het werk zou kunnen afdoen. Hij had rekening gehouden met het wantrouwen van Talbott en vergiste zich niet: twee dagen werden hem toegestaan om alles in orde te maken.

Eindelijk was de arbeid van Raffles zover gevorderd, dat hij kon mededelen behalve de bibliotheek en de kunstverzameling gereed te zijn. Hij verzocht de bediende, die steeds toezicht op hem hield, hem naar deze vertrekken te willen brengen.

De bediende zweeg verlegen. Hij wist, dat nooit, onder geen enkel voorwendsel, iemand deze vertrekken mocht binnengaan. Zelfs als de kamers werden schoongemaakt, geschiedde dat in tegenwoordigheid van Talbott.

Daartegenover stond, dat juist hier de electriche geleidingen volkomen in orde moesten zijn, want elk der kostbare schilderijen was niet alleen met een slot aan de muur bevestigd, maar ook verbonden met een electriche belinrichting, die onmiddellijk in werking trad als men zou trachten een schilderij van de muur te nemen.

Besluiteloos, hoe in dit geval te handelen, begaf de bediende zich naar zijn meester. Deze liet Raffles bij zich roepen. Met scherpe blik bekeek Talbott het enigszins onnozele gezicht van de werkman; maar de snuggere, domme

trekken van de man wekten het vertrouwen van de Amerikaan op en deze besloot daarom, in zijn tegenwoordigheid de jongeman in zijn kunstverzameling te laten werken.

Slechts met moeite kon Raffles zijn ongeduld bedwingen, toen hij de grote zalen met het bovenlicht binnentrad, waar al de kostbaarheden verzameld waren. Eerst langzamerhand konden zijn ogen aan deze rijkdommen wennen en begon hij zich te oriënteren.

Hij stelde vast, dat men hier schilderijen van de beroemdste schilders had, zoals men die alleen vond in de koninklijke museums te Florence, in de National-galerie te Londen of in het Louvre te Parijs. Hij was er van overtuigd, dat elk dezer schilderijen een waarde vertegenwoordigde van een half of zelfs een heel miljoen. Sommigen waren zelfs nog veel meer waard en deze verzameling bewees ten volle hoe onmetelijk rijk de Amerikaanse bankier moest zijn.

Al deze schilderijen waren gevat in zwaar vergulden lijsten en elk was voorzien van een plaatje, waarop de naam en de jaartallen vermeld stonden van de schilder. Maar de gestolen Madonna was er niet bij...

De werkman arbeidde vlijtig door aan de geleidingen, terwijl Talbott op enige afstand van hem stond en voortdurend naar het werk keek.

Op een gegeven ogenblik werd er op de deur geklopt en de bediende berichtte:

— De jonge heer is daar weer, monsieur. Hij wenst u dadelijk te spreken.

Een ogenblik dacht Talbott na, toen zei hij op korte, besliste toon:

— Laat hem binnen; hiernaast in de zijkamer.

De bediende ging heen om het bevel op te volgen. Talbott wierp nog een blik op de werkman, die kalm met zijn arbeid doorging en verwijderde zich.

De Grote Onbekende hoorde lichte mannenstappen naderen, waarna alles stil werd.

Evenals vroeger in Florence, snelde Raffles op de punten zijner voeten naar de deur en legde zijn oor tegen het sleutelgat. Hoe groot was zijn verbazing toen

hij hoorde, dat de bezoeker van de Amerikaan deze keer dezelfde was als destijds te Florence, namelijk Dent.

Aanvankelijk was het gesprek, dat daarbinnen werd gevoerd, bijna niet te verstaan; langzamerhand wond Talbott zich echter op en eindelijk riep hij:

— En nu basta, zeg ik je. Ik zeg je, dat het nu uit is.

Eerst zweeg de ander, daarna zei hij op verbaasde toon:

— Gij zult mij toch niet afwijzen, Mr Talbott.

— Ja, dat doe ik wel en ik herhaal nog eens, het is nu uit.

De stem van de Amerikaan beefde van opwindning.

Dent liep in de kamer heen en weer en zei:

— En zijt gij niet bang, dat ik...

— Doe, wat je wilt, viel de Amerikaan hem bars in de rede. Denk je soms werkelijk, dat iemand je zal geloven? Waarvoor heb ik mijn miljoenen?

— Ik heb een getuige, antwoordde Dent kalm.

— Die heb je niet, riep de Amerikaan uit. Die is dood, dat weet jij evengoed als ik.

— Ik spreek niet van de doden; ik bedoel een persoon, met wie gij misschien op meer dan vriendschappelijke voet hebt gestaan: Kitty.

Nauwelijks had Dent deze naam uitgesproken of een waanzinnige woedscheen zich van de Amerikaan meester te maken en als dol schreeuwde hij:

— Noem haar naam niet, kerel.

Een zegevierend lachje klonk van de lippen van de bezoeker. Als een kat sprong hij op Talbott toe, greep diens arm en siste:

— Geef mij nu, wat ik verlang of...

Hij had de kracht van Talbott onderschat. Met een ruk had deze zijn hand bevrijd en pakte Dent bij de kraag.

Een worsteling ontstond.

Beiden waren ongewapend en moesten dus uitsluitend op hun lichaamskrachten rekenen. Dent, die gedacht had gemakkelijk te zullen overwinnen, was door de aanval van Talbott even overbluft, zodat zijn tegenstander hem met beide handen in de kraag kon pak-

ken, maar hij herstelde zich onmiddellijk, bevrijdde zich met een ruk uit de handen van Talbott en ging een stap achteruit; toen viel hij Talbott weer met kracht op het lijf.

Hij sloeg zijn handen om de hals van zijn tegenstander en schudde hem heen en weer. Het was duidelijk, dat de jongere het hier van de oudere man zou winnen.

Talbott had de polsen van Dent gegrepen, maar hoe hij ook rukte en trok, het was tevergeefs; als een ijzeren schroef zo omklemden de benige, lange handen van de jongeman zijn hals.

Hijgend en kuchend kwam zijn ademhaling over zijn lippen, maar Dent sloeg zijn handen nog vaster om zijn prooi, zodat Talbott weldra blauw in zijn gezicht begon te worden.

Zijn krachten begonnen hem te be-geven en met een handige beweging wierp Dent hem op de vloer.

Op dit ogenblik echter werden zijn beide handen van achteren beetgepakt. Nog voor hij begreep wat er gebeurde, werd hij op de grond geworpen. Raffles, die op het juiste ogenblik had ingegrepen, snelde daarna naar het venster, trok het open en riep met luide stem:

— Help. Help.

Talbott stond op.

De Grote Onbekende hield intussen zijn blik onafgewend op Dent gevestigd, die ook was opgestaan en er roerloos bij stond.

Een ogenblik later ging de deur open en, vergezeld door de verbaasde bedienden, verschenen twee agenten van politie...

De afperser werd in hechtenis geno-

men. Schuimbekkend van woede werd hij door de politieagenten weggeleid.

— Hoe zijt gij er toe gekomen, om hulp te roepen? vroeg Talbott aan Raffles, zonder er aan te denken hem te bedanken.

— Ik hoorde stoelen vallen, mijnheer, toen ik hiernaast aan het werk was, antwoordde Raffles. Ik was bang, dat mijnheer iets zou zijn overkomen, daarom snelde ik hierheen en riep om hulp, want de electriche bel werkt nog niet.

— Nu, je bent een dappere kerel. Je hebt mij het leven gered.

— Ik geloof het ook, mijnheer, maar ik heb alleen mijn plicht gedaan, antwoordde Raffles met een flauw glimlachje.

— Wel bedankt, hoor. Hier, maak daar een vrolijke avond van, zei Talbott en bij deze woorden gaf hij Raffles een biljet van duizend francs.

Raffles kwam die dag gereed met zijn werk tot grote tevredenheid van Talbott, die om de rekening vroeg en deze meteen voldeed.

Ook Raffles was zeer tevreden over zijn verblijf in het huis van Talbott. Weliswaar was hem gebleken, dat hij althans in dit huis de Madonna del Granduca niet behoefde te zoeken, maar hij wist nu met onomstotelijke zekerheid, dat Talbott met de zaak ten nauwste in verband stond. Hij en Kitty en Dent stonden met elkaar in verbinding en waren ook betrokken bij de moord op Pardini, die Raffles tegelijk tot klaarheid hoopte te brengen.

Toen hij klaar was in het huis van Talbott, begaf hij zich naar zijn hotel, na onderweg zich gedeeltelijk van zijn vermomming te hebben ontdaan.

HOOFDSTUK VI

IN VOORARREST

Onderweg van Talbott's huis naar de gevangenis, dacht Dent over zijn toestand na. Hij was er vast van overtuigd, dat hij alleen door het ingrijpen van die werkmán gevangen was geno-

men en trok zich dus niet veel van het geval aan.

Een paar dagen hechtenis... dat was alles, wat hem te wachten stond, want hij wist, dat Talbott zich alle mogelijke

moeite zou geven, om het geval als onbeduidend voor te stellen.

— Dat zal hem nu echter nog meer kosten, mompelde Dent.

Hij was opgewekt, floot een straatdeuntje en dacht alleen aan het humoristische van zijn toestand.

Maar de ene dag verliep na de andere en nog steeds zat Dent in voorarrest. De rechter van instructie, die tweemaal een onderhoud met hem had, vroeg hem uitvoerig omtrent zijn vroeger leven en zijn verhouding tot Talbott.

Dent vertelde, dat hij een Schot was en, dat hij evenals Talbott, voor zijn genoegen in Parijs woonde.

Hij beweerde, de Amerikaan te kennen door ontmoetingen in musea en daar zij beiden evenveel belang stelden in kunstwerken, waren zij vrienden geworden en was hij meermalen bij Talbott aan huis geweest.

Terloops vroeg de rechter van instructie hem of hij Florence kende. Dent antwoordde ontkenkend.

Op de vraag, waarom hij Talbott had aangevallen en uit welke oorzaak de strijd was ontstaan, weigerde de schurk te antwoorden.

Langzamerhand begon hij echter ongerust te worden en naar een onderhoud met Talbott te verlangen.

Dit laatste werd hem echter niet toegestaan. Hij schreef brieven, waarin hij de Amerikaan met dringende woorden verzocht, met hem te komen spreken. Maar Talbott kwam niet en Dent werd hoe langer hoe ongeduldiger.

De cipier, onder wiens toezicht de gevangene stond, was een oude, knorrige Fransman, die alle vragen met een onverstaanbaar gemompel beantwoordde. Groot was dus Dent's vreugde, toen de oude brombeer hem op zekere ochtend vertelde, dat hij twee dagen verlof had gekregen en een ander hem zou vervangen.

Die andere bleek een fidele kerel te zijn. De gevangene bemerkte dadelijk, dat hij van deze jongeman veel meer kon gedaan krijgen dan van de oude.

Er was nog geen halve dag voorbijgegaan of de cipier wist reeds dat zijn gevangene een rijke Schot was, die voor

een bewezen dienst veel geld over had.

— Zoudt gij mij een groot genoegen willen doen? vroeg Dent de tweede dag. Gij krijgt er duizend francs voor.

— Een mooie, ronde som, antwoordde de cipier glimlachend.

— Dat is het zeker, hernam Dent, en wat ik u vraag te doen is zeer eenvoudig.

Ik zal een brief schrijven en die moet gij zelf wegbrengen; gij moet hem persoonlijk aan de geadresseerde afgeven en mij het antwoord brengen. Maar gij moet ervoor zorgen, dat de brief in goede handen komt, hoor. Gij kent immers het grote huis bij het Bois de Boulogne, waarin de rijke Amerikaan woont?

— Talbott, zei de cipier dadelijk.

— Juist, zei Dent; ik zie dat gij het weet. Breng mij zo gauw mogelijk antwoord.

Toen de deur van zijn cel dicht viel, kon Dent niet nalaten te denken, dat hij met deze man al heel weinig moeite had gehad.

Onmiddellijk ging de man op weg.

Maar nauwelijks was hij buiten, of hij sloeg, inplaats van naar het Bois de Boulogne te gaan, de weg in naar een der grote hotels, waar veel vreemdelingen logeerden.

Daar verwachtte Lord Lister de cipier.

— Duizend francs heeft de arrestant mij beloofd, zei de man, terwijl hij de brief overhandigde.

— Goed, ik zal u dat geld dadelijk geven plus nog iets erbij, zei Raffles. Hier hebt gij er nog vijfhonderd bij. Ga nu onmiddellijk naar de arrestant terug en vertel hem, dat Mr Talbott op reis is. De brief kunt gij hem terugbrengen, nadat ik hem heb gelezen.

De Grote Onbekende las het volgende:

Mijnheer, al waart gij niet bang voor mijn dreigementen, toen ik in uw huis in een gemakkelijke stoel zat, dan zult gij het misschien nu wèl zijn, nu ik in een cel zit van de gevangenis. Nu is mijn geduld ten einde en ik ben tot alles in staat. Ik schrijf u nu voor de laatste maal. Binnen drie

dagen moet ik vrij zijn; ik weet dat het een kleinigheid voor u is, met uw vermogen en uw relaties, om dat te bewerkstelligen. En dan verwacht ik een chequeboek van de Crédit Lyonnais met een blanco rekening van een miljoen francs.

Mocht ik na verloop van drie dagen nog gedwongen zijn, mijn vrijheid te missen, dan neem ik het laatste middel te baat: Hertog des Essuntes zal mij niet in de steek laten.

Denk er om, dit is mijn laatste woord.

DENT.

HOOFDSTUK VII

HET KASTEEL VAN EEN RIJKE ZONDERLING

Hertog des Essuntes behoorde tot een der alleroudste geslachten van Frankrijk. Hij was de laatste afstammeling van zijn geslacht, dat met hem uitstierf.

Na een stormachtige jeugd, die hij in de Parijse salons had doorgebracht, was de hertog opeens verdwenen.

Aan de rand van het Bois de Boulogne dichtbij de woning van Talbott stond zijn paleis, omgeven door een groot park. Niet het geringste geluid van de buitenwereld drong door tot de bewoner van het kasteel.

Hij was van het ene uiterste in het andere gevallen. Na eerst schatten te hebben uitgegeven aan allerlei woeste vermaken, drinkgelagen en dure vrouwen, nadat hij zijn geld met handen vol had weggegooid aan ijdele vermaken, waarvan niets dan de kwellende herinnering was overgebleven, had hij zichzelf tot een kluizenaar gemaakt en had hij zich in deze grote woning opgesloten.

Niemand wilde hij thans meer zien; het was alsof hij mensenschuw was geworden. In plaats dat dit met de jaren verbeterde, was het erger geworden, tot hij ten slotte zelfs niet meer het minste geluid kon verdragen.

Hij liet timmerlieden komen, die tot taak kregen alle vensters met luiken af te sluiten, zodat het daglicht zelfs niet meer door een kier kon binnendringen.

Tegelijkertijd ontvingen een aantal fabrikanten van meubelen en woninginrichtingen grote opdrachten, welke zo spoedig mogelijk moesten worden uitgevoerd.

Hierdoor werd de nieuwsgierigheid

van de mensen opgewekt en men spande zich in om iets van die grote en blijkbaar kostbare meubelen te zien te krijgen, maar tevergeefs, want de tapisseries, welke de bestelde goederen vervoerden, waren gesloten en als zij het park waren binnengereden, vielen de ijzeren deuren van het hek achter hen dicht.

Het mensdom echter, geprikkeld door deze geheimzinnigheid, was daarmede niet tevreden en ging fantaseren. Allerlei verhalen deden weldra de ronde en daar zij nooit werden tegengesproken, hield men ze weldra voor waar.

Maar daarmee niet tevreden ging men nog verder en men sprak ervan, dat men in het holst van de nacht het lawaai en rumoer had gehoord van feestgelagen en braspartijen, terwijl toch nooit een levend wezen het ijzeren hek van het grote park doorging. Er moesten dus onderaardse gangen en zalen zijn, waardoor de bezoekers kwamen en gingen. En daar ook dit alles niet werd tegengesproken wisten de bewoners in de buurt van het kasteel allerlei onzinnige praatjes te vertellen en ze als waarheid te doen aannemen.

De plaats was werkelijk in een sfeer van geheimzinnigheid gehuld. Het park, dat slecht onderhouden werd, vormde weldra een ondoordringbare doolhof van onkruid en hoog opwassende varens, die als het ware een onontwarbaar struweel vormden, waardoor de daken en spitse geveltoppen van het kasteel volkomen aan het oog werden onttrokken.

De enige persoon, die in verbinding

met de buitenwereld bleef, was een oude bediende, Huysmans genaamd, die daar met zijn vrouw in een paar kamers in het sousterrain woonde. Hij was een Vlaming en als de mensen hem iets vroegen, haalde hij de schouders op en wees op zijn oren, om aan te tonen, dat hij te doof was om hun vragen goed te verstaan, terwijl, wanneer hij al eens een enkele keer antwoord gaf, dit in zijn onverstaanbaar brabbeltaaltje geschiedde, waaruit niemand iets wijzer werd.

Als men hem nodig had werd er aan een grote koperen handvat getrokken, dat door een lang koperdraad in verbinding stond met een grote, ouderwetse, koperen bel die, wanneer men aan het handvat trok, een luid gerinkel deed horen, dat hol weerklonk, alsof de gangen en zalen van het sousterrain doods en verlaten waren.

Als men niet te ongeduldig was en te vroeg wegliep, kwam na verloop van een minuut of tien de oude Huysmans uit zijn schuilhoek te voorschijn en vertoonde zijn baardig gezicht voor de tralies van het ijzeren parkhek, om te zien wie hem nodig had. Was het een leverancier, die goederen had af te geven dan nam hij een en ander door de ijzeren spijlen aan. Was het een bezoeker, hetgeen echter haast nooit geschiedde, dan werd hij onvoorwaardelijk afgewezen.

Een enkele keer belde de postbode aan en dan kwam Huysmans, om de brieven of pakketten aan te nemen en een der in de nabuurschap wonende mensen vertelde, dat hij eens zo'n zending brieven en pakketten had gezien en waargenomen had hoe daarop allerhande vreemde postzegels waren geplakt, ten bewijze dat het gezondene uit vreemde landen kwam.

Dit alles was Raffles weldra te weten gekomen, nadat hij, door het lezen van de brief van Dent, informaties had ingewonnen.

Hij begreep, dat het hem niet veel zou baten, wanneer hij zich als een gewoon burger, zou laten aandienen om de hertog te spreken te krijgen. Hij wist dat hij afgewezen zou worden.

Hij besloot daarom een andere tactiek te volgen, want het was een dringende eis, wilde hij iets meer omtrent het schilderij te weten komen, dat hij in het kasteel van de hertog des Essuntes werd toegelaten.

Toen hij hoorde, dat de post nogal vaak zendingen voor het kasteel had, besloot hij ook de hulp van pen en papier in te roepen. Hij schreef een brief, heel kort en heel geheimzinnig. Slechts drie regels bevatte het schrijven en daarin werd alleen gezegd, dat een onderhoud met ondergetekende dringend vereist werd met het oog op Florence en Dent.

Tevens gaf hij te kennen, dat hij de volgende dag om tien uur aan de poort van het park zou zijn, om toegelaten te worden.

Hij wist niet of dat wat zou uitwerken, zodat hij zich in spanning naar de afgesproken plek begaf.

Tot zijn eigen, niet geringe verwondering opende de oude knecht Huysmans direct de ijzeren poort voor hem.

Nadat de deuren waren geopend om Raffles toegang te verlenen, viel het hek weer dicht en slofte Huysmans het verwaarloosde park door naar het kasteel.

Huysmans liet hem binnentreden door een lage poort, die toegang gaf tot het sousterrain en werd in een klein, laag kamertje gelaten, waar een aantal pantoffels stonden.

De oude knecht gaf hem te kennen, dat hij een dezer paren pantoffels nu moest aantrekken. Raffles begreep er niet veel van, maar begon een paar pantoffels uit te zoeken.

Eensklaps viel hem in, dat het wel eens nodig kon zijn, dat hij het kasteel plotseling moest verlaten, zodat hij het grootste paar uitzocht en het aantrok over zijn schoenen.

Hij stond op om de knecht te volgen.

Daar deze eveneens zo'n paar pantoffels aan had, werd het geluid van hun voetstappen zodanig gedempt, dat men zo goed als niets hoorde.

Huysmans ging hem voor. Eerst de deur uit en daarna een trap op, zodat zij zich nu op de etage gelijkvloers bevonden.

Was de ruimte beneden slechts spaarzaam verlicht geweest, daar boven was het één en al schittering.

Raffles waande zich in een toverwereld verplaatst.

Toen zijn oog na enige tijd aan het licht in de kamer gewend was, zag hij aan een zwarte tafel, gedoken in een hoge zwarte stoel een gedaante zitten, met een bleek gelaat.

Het gelaat was van een nog tamelijk jongeman, wiens gelaat echter te vroeg verouderd was.

Het was de hertog des Essutes en zijn bleke gestalte leek een schim in dat donkere vertrek.

Door zijn hand op te heffen ontsloeg hij de knecht, die onhoorbaar verdween, zoals hij gekomen was.

Vervolgens wees hij naar een plek terzijde van zijn bezoeker. Deze zag nu een donkerkleurige stoel achter zich staan.

Zwijgend zette hij zich neer.

Hij wist niet goed wat te zeggen, maar toen de hertog nog steeds zwijgend een paar vragende ogen op hem richtte, begreep hij, dat hij de reden van zijn bezoek moest zeggen.

Raffles deed dat in zo korte woorden als mogelijk was, terwijl hij zijn stem, die toch reeds gedempt klonk, zoveel mogelijk liet dalen.

Terwijl hij sprak had de hertog de ogen gesloten zodat Raffles er niet zeker van was of de hertog sliep of naar hem luisterde. Maar toen hij gedaan had, drukte hij op een witvoren knop van een bel, die voor hem op de tafel stond en zei tot Huysmans:

— Geleid deze heer overal heen, waar hij wenst. Mijn huis is te zijner beschikking.

De klank van deze stem zou Raffles nooit vergeten. Die stem klonk hol alsof een dode, die eeuwen geleden begraven was, plots tot het leven werd gewekt.

Raffles maakte een buiging voor de zwijgende figuur, die even, haast onmerkbaar, het hoofd boog.

Toen volgde hij de knecht het vertrek uit en slaakte onwillekeurig een

zucht van verlichting toen het velours gordijn achter hem dichtviel. Hij kon niet nalaten te denken, dat zijn ondernemende geest hem al vaak in allerlei avonturen had gebracht, maar toch nooit een, zo vreemd als dit, dat veel geleek op een hallucinatie.

De gedachte aan de museumdiefstal wekte hem echter op en hij volgde de knecht, die hem weer naar de eetzaal bracht.

Hier bleef de oude Huysmans staan en wendde zich tot de bezoeker.

— Breng mij naar de kunstverzameling van de hertog, zei Raffles.

— Daar heeft niemand toegang, zei Huysmans.

— Waarom? vroeg Lord Lister.

— De hertog wil het niet hebben, antwoordde de knecht.

— Zijne Hoogheid heeft het mij veroorloofd, zei Raffles.

De bediende zweeg een poos en zei daarna, het hoofd schuddend:

— Het zijn dode dingen, die schilderen. Men voelt zich daar in een andere wereld.

— In een andere wereld? vroeg Raffles.

— Ja, knikte de knecht. Ik ben een verstandig man en geloof niet meer aan geesten of spoken, maar ik verzeker u, als ik alleen ben in de grote zaal en aan de muren een zacht geritsel hoor... het is misschien niets anders dan het gertel van een ver verwijderde spoortrein, of het knabbelen van een muis, dan voel ik, oude man, mij niet op mijn gemak.

— Zo? vroeg Raffles nieuwsgierig. Hoort gij geluiden in de schilderijengalerij?

— Neen, ik durf dat niet stellig beweren, antwoordde de oude man ontwijkend. Het kan wel toeval zijn, maar in elk geval ben ik daar niet graag.

— Zo... zo... mompelde Raffles, maar dit is voor mij geen bezwaar.

Hij gaf de man een wenk, die hem nu weer voorging door een aantal gangen, die echter niet alle met marmer waren bekleed.

Ten slotte kwamen zij in een grote zaal met bovenlicht.

De vier wanden van de zaal waren

dicht opeengehangen met schilderijen en naar Raffles constateerde, bijna alle copiën van schilderijen naar beroemde meesters.

Toen hij zich er van overtuigd had, dat er zich in de zaal niets bevond, dat er verdacht uitzag, vroeg hij Huysmans of er nog meer zalen waren.

Deze ging hem nu voor naar een kleiner vertrek, waar enkele kleinere doeken hingen en waar Raffles met één oogopslag onder anderen de Avondschoon van Gerard Dou en het Straatje van Vermeer ontdekte.

Op dat ogenblik drong zacht het geluid van de bel tot hen door. Raffles hoopte dat dit aanleiding zou zijn voor de oude knecht, om zich te verwijderen en inderdaad was dit ook het geval.

Niet zodra had Huysmans zich verwijderd of Raffles, denkend aan hetgeen hij gehoord had over onderaardse gangen en grotten, begon de wanden te bekloppen. Maar nergens hoorde hij een holle klank.

Hij bukte zich en begon de vloer te bekloppen. Plotseling ontdekte hij een plek, die hol klonk.

Raffles dacht bij deze ontdekking het zijne. Hij wilde niets te vlug doen, daarom dekte hij de opening vluchtig weer toe, begaf zich naar de oude knecht en verzocht deze, hem de catalogus te willen geven van de kunstverzameling van de hertog, als deze tenminste bestond.

Toen hij de catalogus in handen had, deelde hij de knecht mede, dat hij geruime tijd werk zou hebben met het verifiëren, zodat de man het best deed aan zijn werk te gaan.

Dit geschiedde en Raffles had nu het rijk alleen.

Hij schoot vlugger op dan hij gedacht had en na een paar uur was hij tot het resultaat gekomen, dat hij precies kon opgeven wat er vermist was, namelijk een zeldzame Renaissance-beker van gedreven goud en een kostbaar gobelin uit de tijd van Lodewijk XVI, dat met talrijke juwelen was bezet. Bovendien ontbraken nog meerdere zeldzame edelstenen, die op gouden en andere sieraden bevestigd waren. Alle schilderijen waren evenwel aanwezig,

Raffles begaf zich nu in de geheime gang, door misdadigers gegraven.

Reeds had Raffles volgens zijn berekening zoveel afstand in de gang afgelegd, dat hij zich buiten het hertogelijk park moest bevinden, toen hij plotseling op een muur stiet.

Het scheen alsof hier het eind van de gang was en alsof het gewelf bij het huis van de hertog behoorde.

Raffles liet zich echter niet misleiden. Met de kleine elektrische zaklantaarn, die hij bij zich had, belichtte hij de wanden. Hij vond een voeg in het metselwerk, waarin hij zijn mes als hefboom kon zetten.

En werkelijk... zonder veel moeite kon hij de schijnbaar zo zware stenen verwijderen, zodat een opening ontstond, waardoor gemakkelijk een man kon kruipen.

Lord Lister liet het licht door de opening vallen.

Wat hij daar zag, deed hem bijna een luide kreet slaken.

Vlak tegenover hem, in het schijnsel van zijn zaklantaarn, keek hem, bijna als een levende vrouw, de Madonna van Rafaël aan.

Nu begreep Raffles alles.

De onderaardse gang leidde van het huis, waarin de hertog woonde, naar een verblijf, dat de dief van het wereldberoemde schilderij, hetwelk aan het Koninklijk museum te Florence behoorde, voor zichzelf had ingericht. Hij twijfelde er geen ogenblik aan, of hij bevond zich hier onder het huis van de Amerikaan Talbott.

Het stond bij Raffles reeds lang vast, dat Talbott de museumdief was en dat Dent, benevens Kitty Potter zijn medeplichtigen waren.

De Grote Onbekende kroop nu het onderaardse verblijf binnen en keek om zich heen. Onmiddellijk ontdekte hij de schakelaar waarmee hij het elektrische licht kon ontsteken.

Toen dit brandde, zag hij, dat het gehele vertrek een met prachtige meubelen en schilderijen versierde kamer was. Vanuit een aangrenzend vertrek leidde een houten trap met kostbaar beeldhouwwerk naar boven, ongetwij-

feld naar een der kamers in het paleis van Talbott.

Hier was dus de zo lang gezochte Madonna van Rafaël.

Toen Lord Lister het schilderij bij het heldere licht der electrische lampen zag, moest hij met de verrukking van een kunstliefhebber erkennen:

— Dit was het echte schilderij, het origineel.

Maar wat nu te doen? Naar boven gaan, het huis binnendringen en alarm maken, zou dwaasheid zijn.

Hij bedacht ook, dat het onzin was om de politie in de arm te nemen, want

hij wist uit eigen ervaring, hoe moeilijk juist op het gebied van kunst een diefstal te bewijzen was. Er zou een langdurige strijd ontstaan, of deze Madonna van Rafaël het origineel dan wel een uitstekende copie was en Talbott zou met zijn invloed en zijn miljoenen stellig en zeker als overwinnaar uit de strijd treden.

Er bleef dus niets anders over dan de Amerikaan te slim af te zijn. Raffles moest het schilderij stelen, evenals indertijd Talbott of zijn medeplichtigen het uit het museum te Florence hadden gestolen.

HOOFDSTUK VIII

HOOFDINSPECTEUR BAXTER EN INSPECTEUR SULLIVAN TE PARIJS

Terwijl Raffles met het een en ander bezig was, had er iets plaats, waarvan hij totaal onkundig bleef, maar dat in staat bleek hem in een zeer ongewenste positie te plaatsen.

Er was in Londen ook een museumdiefstal gepleegd. Er was uit het Kensingtonmuseum een waardevol schilderijtje van de beroemde Engelse schilder Constable gestolen. Het bleek echter aldra, dat deze diefstal niet was gepleegd door de internationale bende, die de andere diefstallen op haar geweten had, zodat het hoofdinspecteur Baxter weldra mocht gelukken de dief aan te houden en het geroofde schilderij weer aan het museum te kunnen teruggeven.

Er verscheen van de diefstal en de opsporing van de dief een uitvoerig verslag in de kranten, hetwelk door verschillende buitenlandse bladen werd overgenomen.

Zo las het ook professor Ciatti te Florence.

Men stelle zich de verbazing van de professor voor, toen hij las, dat het handige, ijverige en schrandere hoofdinspecteur van politie Baxter van Scotland Yard gelukt was de dief zo spoedig te arresteren.

Hij wist wel, dat Baxter naar Parijs

was gegaan, daar hij een spoor meende te hebben gevonden van de Madonna del Granduca, maar hij had in lang niets meer van hem vernomen. En nu las hij opeens dat genoemde politiemann een kranig detectivestukje had uitgehaald te Londen. Daar begreep hij niets van en hij besloot zich zo spoedig mogelijk daarvan zekerheid te verschaffen.

Twee dagen daarna ontving hoofdinspecteur Baxter een brief, die hem helemaal uit het goede humeur, waarin hij door de ontdekking van de dader van de museumdiefstal geraakt was, bracht.

In die brief, die afkomstig was van professor Ciatti te Florence, had hij gelezen, dat een onbevoegde van zijn naam gebruik had gemaakt. Dat was op zich zelf al zeer onaangenaam, maar de zaak werd nog veel onaangenamer, toen inspecteur Sullivan, de bekende secretaris van de hoofdinspecteur op zijn gewone, ironische wijze te kennen gaf stellig te geloven, dat dit net iets was voor Raffles.

De naam Raffles bracht Baxter altijd van de kook en zo kwam het, dat hij heftig uit zijn humeur was.

Intussen was Raffles te Parijs onkundig van dit alles gebleven en ging hij

daarom kalm door met zijn onderzoeken. Het enige, dat hij nodig oordeelde, was een telegram zenden aan Charles Brand, zijn vertrouwde vriend en secretaris, daar hij deze waarschijnlijk zeer goed zou kunnen gebruiken, nu hij op het punt stond de dievenbende te ontmaskeren.

Een paar dagen later kreeg de directeur van het huis van bewaring te Parijs tot zijn verbazing bezoek van twee Engelsmen, die zich als beampten van Scotland Yard legitimeerden. Hun papieren en onderscheidingsteken toonden aan, dat het hoofdinspecteur Baxter en Sullivan waren. Baxter verzocht de directeur een onderhoud met de in voorarrest zittende Dent.

Toen de twee Engelse politiebeampten naar het kleine vertrek werden gebracht, waar zij Dent konden spreken, fluisterde de als Baxter voorgestelde tot de ander:

— Charles, jij blijft dus buiten voor de deur wachten en meldt mij, als er gevaar mocht dreigen.

De waarheid was, dat Raffles zich alles behalve op zijn gemak voelde over het feit, dat hij al die tijd niets van Baxter had gehoord. Hij was niet bang voor de man, dat had hij reeds honderde malen bewezen, maar nu zijn onderzoek zo ver gevorderd was, dat hij zich met de officiële Parijse politie in verbinding moest stellen, nu oordeelde hij het toch beter een oogje in het zeil te houden, opdat men hem niet onverhoeds zou overvallen in het hol van de leeuw.

Terwijl Raffles onder de vermomming van de hoofdinspecteur van politie binnen met Dent sprak, ging Brand onder de vermomming van Sullivan bij het raam zitten om te kijken naar het voorbijgaande Parijse verkeer. Enig gevaar of een plotselinge overval scheen hem voor het ogenblik buitengesloten.

Nauwelijks was Raffles in tegenwoordigheid van Dent gebracht, of er werd op de deur geklopt. Sullivan stak zijn hoofd door de kier en zei:

— Eén enkel woord, hoofdinspecteur.

Tijdens het verhoor van Dent was er iets zeer verontrustends geschied.

Brand had heel kalm uit het raam zit-

ten kijken, toen hij plotseling ontwaarde, dat beneden bij het portaal een auto stopte. Twee mannen verlieten de wagen en gingen de trap op. Het waren hoofdinspecteur Baxter en zijn secretaris Sullivan.

Snel deelde Brand zijn vriend de situatie mee.

— Slechts brutaliteit kan ons redden, amice, zei de Grote Onbekende.

Terwijl hij de cipier op bevelende toon toeriep:

— Bewaak de gevangene goed, want ik moet naar de directeur, snelde hij met Brand weg.

Zij liepen door de lange gangen van het huis van bewaring, steeds op hun hoede, op hun vlucht niet te zeer de aandacht te trekken.

Eindelijk hadden zij de uitgang van het huis bereikt. Reeds wilden zij de stenen trap afgaan, toen plotseling, als uit de grond gerezen, de werkelijke Baxter en de werkelijke Sullivan, die juist de trap waren opgegaan, voor hen stonden.

Zonder de naderbijkomenden de tijd te laten hen aan te kijken, liepen Raffles en Brand, als in grote haast, met een vaart tegen hen aan, en zonder zich te verontschuldigen, snelden ze weg over de twee politiebeampten heen, die door de stoot op de grond waren gevallen.

Lang keken zij elkaar aan, toen Sullivan het woord nam en zei:

— Hoor eens hoofdinspecteur, wij zouden immers dit huis binnengaan, maar het komt mij voor, alsof we er pas uitgelopen zijn. In elk geval leek die andere kerel verduiveld veel op mij.

Intussen waren Raffles en Brand zo snel mogelijk naar een taxistand gelopen en hadden zich per auto naar hun hotel begeven.

Onderweg had Raffles aan Brand duidelijk gemaakt, dat thans zijn taak afgelopen was.

— Nu Baxter en Sullivan hier zijn, kan ik wel inpakken, zei hij. Het spijt me, want ik had het stel graag compleet gehad. Nu is die mooie Kitty Potter nog zoek. Dent zit al en dat Talbott ook gauw achter de tralies komt, daar zal

ik nu voor gaan zorgen.

Zij reden juist voorbij een telegraafkantoor en Raffles verstuurde een telegram.

Daarna begaven zij zich naar hun hotel, gebruikten daar een haastige maaltijd, waarna Raffles alleen uitging.

Intussen heerste er op de Prefecture de la Sureté te Parijs, het hoofdbureau van politie, grote drukte. Er waren gasten aangekomen, namelijk de hoofdinspecteur van Scotland Yard Baxter met diens secretaris Sullivan.

Men was te Parijs zeer vereerd met dit bezoek en juist was men van plan een glas wijn in te schenken, toen er een telegram kwam, geadresseerd aan hoofdinspecteur Baxter.

Deze las het volgende:

Verneem met zekerheid, dat het gestolen schilderij uit het museum te Florence zich bevindt in het bezit van Talbott, die het in zijn museum daar heeft opgeborgen. Selffar.

— Ik begrijp er niets van, zei Baxter, maar na een uitvoerige bespreking oordeelde hij het toch raadzaam om een schriftelijk bewijs te vragen, teneinde het huis van de Amerikaan te mogen binnendringen.

De Parijse prefect van politie was daartoe gaarne bereid en gaf zelfs enige mannetjes van hem zelf mee.

Toen de Engelsen met de beambten der Franse politie bij de Amerikaan verschenen, was deze aanvankelijk weinig geneigd, hun wens tot een huiszoeking toe te staan. Maar aan de schriftelijke verklaring met de handtekening van de prefect van politie moest hij zich onderwerpen. Met een handbeweging stelde hij zijn huis ter beschikking van de beambten.

— Gaat uw gang, gij zult niets vinden, zei hij.

Geruime tijd keken zij in het museum van Talbott rond, maar konden het schilderij uit het Museum van Florence niet ontdekken.

Eensklaps riep Sullivan, die het telegram bij zich had gestoken, Baxter aan zijn zijde en wees hem op de onderte-

kening van het telegram.

— Draai dat eens om, hoofdinspecteur, zei hij met een olijk glimlachje.

Baxter deed het en zijn ogen puilden hem bijna uit het hoofd. Selffar las hij, dat is omgekeerd: Raffles.

— Precies, zei Sullivan, het is natuurlijk een mystificatie, al weet ik niet wat hij er mee voor heeft gehad.

Juist stonden zij met elkaar te beraadslagen welk excuus zij bij Talbott voor de berokkende onaangenaamheden zouden aanvoeren, toen zij plotseling een stem hoorden, die uit de ingewanden scheen te komen.

Baxter gelastte zijn mannen zich stil te houden om te kunnen verstaan wat er geroepen werd en nu hoorde men duidelijk de woorden:

— Zoek dieper.

Ontsteld keken zij elkaar aan. De Amerikaan, die er bij stond, werd bleek.

— Och, ik vergat nog, zei hij, dat ik beneden een gewelf heb, waarin ik enige schilderijen bewaar. Daar zal nauwelijks iemand kunnen binnendringen.

De beambten verzochten dringend te worden toegelaten tot de zich beneden bevindende ruimte.

De Amerikaan bedacht dat de deur, die naar het vertrek met de geroofde kunstwerken leidde, direct in de muur was aangebracht. Hij behoefde dus de beambten alleen te verklaren, dat dit de enige ruimte was beneden in huis; van de aanwezigheid van geroofde schatten zo dicht bij zouden zij niet het geringste vermoeden hebben.

Toen hij de beambten naar beneden had geleid en deze onderzoekend rondkeken, klonken plotseling drie slagen op de geheime deur. Een stem riep:

— Ik heb u hierheen gebracht om u de dader van de museumdiefstal aan te wijzen. Breek de geheime deur open, daar vindt gij opheldering.

De stem zweeg. De aanwezigen stonden als verstomd. Opeens zag Sullivan, dat de Amerikaan zich uit de voeten wilde maken, maar plaatste zich voor de deur en riep:

— Niemand verlaat deze ruimte. Geef een breekijzer.

De dunne houten deur, was spoedig

opengebrosen en men drong het nevenvertrek binnen. Sullivan dicht achter de Amerikaan aan.

Op een kast stond de spiegel uit het Quirinaal en daaronder lag een brief in een langwerpige couverte met het opschrift:

Aan de hoofdinspecteur van politie Baxter, Scotland Yard, tijdelijk Bois de Boulogne, ten huize van Talbott.

Een kreet van verbazing klonk uit de mond van alle aanwezigen. Baxter maakte direct de brief open. Er viel een foto uit, die de Amerikaan voorstelde met miss Kitty Potter in het café te Rome. Daarbij bevond zich het volgend schrijven:

Zeer geachte hoofdinspecteur,

Ik liet u hierheen komen om eindelijk eens de aandacht van de politie te vestigen op Talbott, die arme mensen berooft van het laatste geluk, dat hun geschonken kan worden, het kunstgenot der musea. In de eerste plaats maak ik u opmerkzaam op het kostbare Madonnaschilderij, dat afkomstig is van de diefstal te Florence.

Om de Engelse politie op het spoor der dieven te brengen, heb ik de zaak onderzocht met het gevolg, dat er twee van de drie in uw handen zijn. Dent zit in voorarrest en voor Talbott hebt u uw handen slechts uit te strekken. Zoek niet naar mij, ik ben natuurlijk reeds lang in veiligheid.

Hartelijke groeten van

RAFFLES.

Daarnaast lag een brief met het opschrift:

Aan de rechter van instructie,

De bijzonderheden der diefstallen zal u de in voorarrest zittende gevangene Dent meedelen, die ook de moordenaar is van Pasini. Als getuigen der diefstallen kunt u professor Ciatti uit Florence en professor Grombeck uit Rome uitnodigen.

RAFFLES.

Opeens wilde Talbott de schijnbaar onoplettende Sullivan opzij duwen om de uitgang te bereiken, maar de inspecteur was op zijn hoede. Met één sprong wierp hij zich op de Amerikaan, en voordat deze wist wat er gebeurde, waren zijn handen geboeid.

Het was intussen voor Raffles toch weggelegd de gehele bende, die de museumdiefstallen op haar geweten had, de politie in handen te spelen.

Het toeval, dat steeds zo'n grote rol speelt, was hem hierbij behulpzaam.

Hij had zijn koffers reeds gepakt en zou met de trein van drie uur naar Calais vertrekken om de boot te nemen naar Dover, toen hij weer in zijn eigen kleren en zonder enige vermomming, met zijn vriend Brand de straat opging.

De twee vrienden waren naar het Bois de Boulogne gegaan en begaven zich nu naar het terras van het bekende paviljoen om een kop koffie te drinken, toen een uitroep zijn oor trof. Hij hief het hoofd op en keek eensklaps recht in de ogen van Violet Higgins, die hij sedert zijn vertrek uit Antibes niet terug had gezien.

Door zijn drukke opsporingsbezigheden had hij het meisje vergeten. Hij dacht dat dit ook bij haar het geval zou zijn, maar dat bleek een vergissing, want Violet toonde zich zo verrukt over het weerzien, dat Raffles niet nalaten kon op te merken, dat hij toch wel een diepe indruk op het jonge meisje moest hebben gemaakt.

Hij stelde Brand aan haar voor en vergezelde haar ten slotte naar het tafeltje, waar de heer en de dame zaten, in wier gezelschap zij zich nog steeds bevond.

Weldra heerste er een opgewekte toon en Raffles scheen het te betreuren, dat hij reeds zo spoedig weer afscheid moest nemen, daar hij reeds biljetten voor trein en boot genomen had. Hij beloofde Violet echter, zodra zij te Londen zou zijn teruggekeerd, haar daar eens te komen opzoeken.

Het werd nu voor Raffles tijd om op te breken en juist was hij opgestaan toen hij opeens weer ging zitten.

— Kijk eens, Miss Violet, zei hij tersluiks naar de trappen van het terras wijzend.

Het meisje slaakte een kreet van verassing.

Vlak voor haar kwam Miss Kitty Potter het terras op.

Raffles zag dat zij onaangenaam verast was door dit weerzien, dat allerlei onprettige herinneringen bij haar wekte.

Nu was het zijn beurt om verbaasd te zijn.

Vlak achter Miss Kitty Potter, kwamen Baxter en Sullivan het terras op.

Plotseling begonnen de ogen van de Grote Onbekende te schitteren. Hij scheurde haastig een paar velletjes papier uit zijn notitieboekje en schreef daarop enige woorden.

Hij wendde zich tot Violet en de heer en de dame, die zij vergezelde, nam afscheid en beloofde haar nog eens spoedig te Londen te komen opzoeken.

Voor hij wegging had hij haar echter nog een dienst te vragen en wel deze:

Zag zij daar vlak achter Miss Kitty Potter die twee heren zitten? En ook die andere met dat schrandere, magere gezicht en donkere haren?

— Die twee heren achtervolgen mij, zei Raffles. Ik haat ze niet. Integendeel. Ik wil hun zelfs een dienst bewijzen, maar u moet mij daarbij helpen.

Als ik weg ben, zullen die heren nog wel even blijven zitten. Wacht dus nog een poosje, maar verlies hen niet uit het oog. Ook Miss Kitty Potter niet. Zodra een van de drie aanstalten maakt, om op te stappen, moet gij dit briefje aan een der twee heren overhandigen en hen tegelijk Miss Kitty Potter aan-

wijzen, dan zult gij iets vreemds zien gebeuren. Ter opheldering wil ik hier nog aan toevoegen, dat Miss Kitty Potter enige diefstallen op haar geweten heeft. Ook is zij niet geheel onschuldig aan een moord, die weliswaar door een ander is gepleegd, maar waarin zij ook de hand heeft gehad.

De heren, die ik bedoel, zijn een paar Engelse politiebeambten en zij zullen na ontvangst van mijn briefje Miss Kitty Potter zeker arresteren.

Violet Higgins verklaarde hem graag van dienst te zullen zijn.

Toen namen de twee vrienden afscheid van het gezelschap, dat een half uur later getuige was van verschillende vreemde voorvallen.

Miss Violet Higgins overhandigde het briefje aan de heren, van wie één hunner, na lezing, haar aanstonds begon te ondervragen naar degene, die het haar gegeven had. Zij beantwoordde die vragen zo goed mogelijk, maar toen zij zei, dat haar lastgever een zekere heer Baxter was, met wie zij geruime tijd geleden kennis had gemaakt te Antibes, werd de man erg boos.

Violet Higgins oordeelde het maar beter weer naar haar plaats terug te gaan, vanwaar zij er getuige van was, dat Miss Kitty Potter in alle stilte werd gearresteerd door de twee heren.

Wat de oorzaak van die arrestatie was, daarvan bleef zij echter onkundig en eerst enige maanden later, toen het lot haar weer haar oude vriend Baxter, alias Raffles tegemoet voerde, leerde zij alle feiten die daartoe geleid hadden, kennen.

Hiermede eindigde het avontuur in Parijs.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

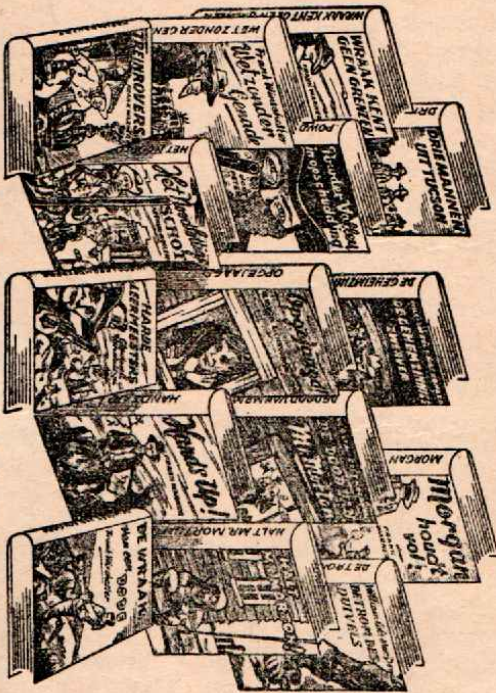
De ledige brandkast

15 nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar f 5.- of meer
meer f 5.- per maand

1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Neodlotige schot door Arthur Maclean
3. Harde Leermeesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De vrak van een Dode } beide door
6. Wet zonder genade } Frank Winchester
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgejaagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door
10. Halt, Mr. Morton } William Colt MacDonald
11. Wraak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Maclean
13. De geheimzinnige zwaerver door William Colt MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Dultvels door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,-50. Nu slechts f 44,-25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heeden nevenstaande bon in.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f _____ *
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
rebourkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____

L. L.

ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - ADAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007